தொகுப்பாசிரியர்கள்:

ஸ்ரீவர்த்தினி அன்பரசன், , சிவானி கோதண்டபாணி, உ.நி. 4 (2020)

தஞ்சோங் காத்தோங் பெண்கள் பள்ளி

எங்கள் உரை:

அன்புள்ள வாசகரே,

*தஞ்சோங் காத்தோங் பெண்கள் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்களாகிய நாங்கள் எங்களால் இயன்ற அளவு முயன்று இந்தப் புத்தகத்தைத் தயாரித்துள்ளோம். எங்களுடைய நோக்கம் எங்களைப் போன்ற மற்ற மாணவர்களையும் வாசககர்ளையும் திகில், புதிர் போன்ற வித்தியாசமான வகையைச் சேர்ந்த கதைப்புத்தகங்களைப் படிக்க ஊக்குவிப்பதும் தமிழ்க் கதை படிக்கும் ஆர்வத்தை தூண்டுவதும் தான். இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து நீங்கள் மகிழ்வீர்கள் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். இவ்வேளையில் எங்களுக்கு வழிகாட்டிய ஆசிரியர்களுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். **எங்கள் தமிழாசிரியர் திருமதி மீனாட்சி சபாபதி** எங்களுக்கு ஊக்கமூட்டி, வழிகாட்டி, மற்ற மாணவர்களையும் கதை எழுதத் தூண்டி, அனைத்து படைப்புகளையும் சரிபார்த்து உதவியதுடன், கேலாங் கிழக்கு சமூக நூலகத்தில் இந்த மின்னூலின் அறிமுக நிகழ்ச்சிக்கும் ஏற்பாடு செய்தார். அவருக்கு எங்கள் நன்றி.*

*We would like to thank **our ViA Teacher Ms Angie Sew** for guiding us all the way for this student initiative project; and also thank **our school leaders** for endorsing this project and motivating us through their approval and appreciation.*

THANK YOU!!

இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கதைகளை எழுதி, தேவையானபோது மீண்டும் திருத்தி, பின்னர் தட்டச்சு செய்து கொடுத்த மாணவியர் அனைவருக்கும் நாங்கள் நன்றி கூறுகிறோம். இறுதியாக, வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு நன்றி.

குறைகள் இருப்பின் பொறுத்தருள்க.

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீவர்த்தினி மற்றும் சிவானி.

பொருளடக்கம்

1. என் புதிய வீடு
2. செவிமடுத்த கடைசி விஷயம்
3. அது என்னவோ?
4. மனைவியின் கோபம்
5. பதக்கத்தில் இருக்கும் ஓர் இதயம்
6. சீடர்களின் முட்டாள்தனம்
7. நான்கு சகோதரிகள்
8. பயம்தான் பேய்
9. மல்லிகை வாசம்
10. கர்மா
11. பேயின் எண்ணம்
12. நள்ளிரவு
13. தீபாவளி பேய்
14. மாற்றமா மாறுவேடமா?

1. என் புதிய வீடு

என் பெற்றோர் மலிவான விலையில் மிகவும் பழைய வீடு ஒன்றை வாங்கி இருந்தனர். வாங்கிய வீட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு நான் சென்றேன். வெளியிலிருந்து பார்ப்பதற்குப் பழைய வீடு மாதிரி இருந்தாலும் உள்ளே சென்றதும் மாளிகை போல இருந்தது. நான் ஒவ்வோர் அறையையும் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு ஓடினேன். முதல் அறையைத் திறந்ததும் நான் அலறினேன். பயந்த என் பெற்றோர் ஓடி வந்தனர். நான் பார்த்த காட்சியை அவர்களும் பார்த்தபோது வியப்பு அடைந்தனர். ஏனென்றால், அந்த அறை முழுவதும் நாற்காலிகள் இருந்தன. புதிதாக எங்கே இருந்து இவை வந்தன என்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றனர், என் பெற்றோர். ஒவ்வொரு நாற்காலியிலும், காணாமல் போன சிறுவர்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவர்கள் காணாமல் போன தேதியும் இருந்ததை என் பெற்றோர் உணர்ந்தனர். உடனடியாகக் காவல் நிலையத்தைத் தொடர்பு கொண்டனர்.

சிறிது நேரத்துக்குள் ஒரு குற்றவிசாரணைக் குழுவோடு காவலர்கள் வந்தனர். 'ஆமாம் இது மனிதன்தான்', என்று ஒரு விசாரணையாளர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ' என்ன மனிதன்?' என்று ஒன்றும் புரியாமல் என் அம்மா கேட்டார். 'நீங்கள் நினைப்பது போல இது சாதாரண நாற்காலி கிடையாது.' என்று கூறிய விசாரணையாளர் என் பெற்றோரை அதிர்ச்சியில் விட்டுச் சென்றார்.

எழுதியவர்: **அன்பரசன் ஸ்ரீவர்த்தினி, உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

2. செவிமடுத்த கடைசி விஷயம்

அசாத்தியமான நிகழ்ச்சிகள் நடப்பது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழக்கமாகிக் கொண்டிருந்தது. நான் ஒன்றைச் செய்ய முயலும்போது, நான் அதனை ஏற்கனவே செய்துவிட்டேனே என்று என்னைச் சுற்றியிருப்பவர்கள் கூறுவர். இப்படிப்பட்ட குழப்பங்களினால், முதல் நாள் அது சின்னப் பிரச்சனையாகத்தான் ஆரம்பித்தது. ஒரு முறை நான் என் அம்மாவிடம் ஒரு புத்தகத்தை வாங்குவதற்கு அனுமதி கேட்ட போது, நான் அதனை ஏற்கனவே கேட்டுவிட்டேன் என்று கூறினார். அதே நாளில் நான் தொடர்ந்து அதே நிலைமையை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. இவ்வாறாக ஒவ்வொரு முறையும் அது மேலும் மேலும் தீவிரமான சந்தர்ப்பத்திற்குத்தான் என்னைக் கொண்டு சென்றது. மறதியினாலோ அல்லது வேறு ஏதோ மர்மத்தினாலோ இவையெல்லாம் நடைபெறுகின்றனவா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் என்னால் நன்றாக உணர முடிந்தது. இதுபோன்ற சம்பவங்களினால், என்னால் சரியாகச் சாப்பிடக் கூட முடியாமல் போய்விட்டது.

இதே நிலையில் இருப்பது இன்றோடு நான்கு நாட்களாக ஆகிவிட்டது,. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரே ஒரு முறைதான் சாப்பிட முடிந்தது. எந்த வேலையும் செய்ய முடியாமல் இருந்தது; ஏனென்றால் அது ஏற்கனவே செய்யப்பட்டிருந்தது. இப்படியே குழப்பமாகவே எந்நேரமும் இருந்த நான், எப்படியாவது இதை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று யோசித்தேன். ஆகையால், என் பெற்றோர்களுடன் மருத்துவமனைக்குச் சென்றேன். ஆனால், எனக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை என்றே மருத்துவர் கூறினார்.

"ஒரு வேளை நான் சுலபமாக மறந்துவிடுகிறேனோ? அது தான் பிரச்சனையாக இருக்கும்" என்று என் அறையின் கண்ணாடியிலிருந்த என் பிரதிபலிப்பைப் பார்த்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்படிச் செய்து கொண்டிருந்தபோது ஏதோ ஒன்று வழக்கத்திற்குப் புறம்பாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். என் பிரதிபலிப்பு நான் செய்ததைப் பிரதிபலிக்காமல் அசைவின்றி இருந்தது. கண்ணாடியில் ஏதோ சரியில்லையோ என்ற கேள்வியை அம்மாவிடம் கேட்பதற்காக, வாயிலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தபோது எனக்கு ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. என் அறையில் அது போன்ற நிலைக் கண்ணாடி முன்பு இருந்ததே இல்லையே என்று உணர்ந்தேன். அது போக, என் பிரதிபலிப்புக்குப் பின்னால் இருந்ததும் எனக்குப் பின்னால் இருந்ததும் வேறுபட்டன. பயத்தை உண்டாக்கிய இச்சிந்தனைகள் ஏற்பட என்னுடைய இருதயத் துடிப்பு வேகம் கூடியது. அந்த நிலையில் என் மனத்தில் இருந்த ஒரே கேள்வி, அது என்னுடைய பிரதிபலிப்பா? அல்லது ஏதேனும் ஒரு கோர உருவமா?

அந்த அறையைவிட்டு நழுவ முடிவு செய்த நான் கதவை நோக்கி விரைந்து அதைத் திறக்க முயன்றேன். என்ன ஆச்சரியம்! அந்தக் கதவு பூட்டியிருந்தது. எவ்வளவு கத்தியும், யாரும் வந்து திறக்கவில்லை. என் மனம் மேலும் பயத்தில் மூழ்க, எனக்குப் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் பிரதிபலிப்பு என்று நான் முதலில் நினைத்த உருவம் இப்போது என் முன்னால் இருந்தது. மறுபடியும் எந்த முகபாவமும் இல்லாத அந்த உருவம், திடீரென்று இளித்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதனுடைய வாயின் அளவு நீண்டு கொண்டே போனது. அதனுடைய கண்கள் பச்சை நிறமாக மாற, அதனுடைய உடல் ஒரு பெரிய தேளின் உடலைப் போன்று மாறியது, அதனுடைய வாய் கோரைப்பற்களால் நிறைந்திருந்தது.

அந்த நொடியில்தான் எனக்கு ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்பட்டது, இந்த மூன்று நாட்களாக ஏன் நான் குழப்பத்தில் இருந்தேன் என்று தெரிந்தது. நான் வேறெதையும் அறிவதற்கு முன்பு, இருளில் விழுங்கப்பட்டேன், என் அம்மாவின் கூச்சலைக் கேட்டவாறு - நான் செவிமடுத்த கடைசி விஷயம் அதுவாகவே இருந்தது…

எழுதியவர்: **கீர்த்தனா பானுகுமார் உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

3. அது என்னவோ?

இரவு நேரம். தூக்கக் கலக்கத்தின் உச்சியில் இருந்த நான் உடனே படுக்கையறைக்குச் சென்று படுத்தேன். தூக்கம் அதிகம் இருந்தும், என்னால் தூங்க முடியவில்லை. யாரோ என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற உணர்வு எனக்கு இருந்தது. என் கண்களை இறுக்கி மூடி உறங்கப் பார்த்தேன். ஆனால் முடியவில்லை. இப்படியே சிறிது நிமிடங்கள் கடந்த பின், ஏதோ அசையும் சத்தத்தைக் கேட்டேன். கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன். என் அறையின் உட்கூரையில் ஒரு நிழல் தெரிந்தது. அந்த நிழலில் ஒரு தலையின் முடி காற்றில் ஆடுவது போல் தெரிந்தது. ஒரு வேளை அது வெளியே உள்ள மரங்களாக இருக்குமோ என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். அது உண்மையாக இருக்க அதிக வாய்ப்பு உண்டு என்று உணர்ந்த வண்ணம் நான் மறுபடியும் தூங்கப் பார்த்தேன். அப்போது, திடீரென்று, என் அறைக் கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. முதலில் மெல்லிய தட்டலாக ஆரம்பித்து, பின்னர் வேகத்திலும் வலிமையிலும் கூடியது. இதில் என்ன என்னை பயமுறுத்தியது என்றால், நான் மட்டும்தான் அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது அது யாராக இருக்கும்? அச்சத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தபோது திகிலூட்டும் சிந்தனைகளே என் மனத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அப்போதுதான் நான் ஒன்றை உணர்ந்தேன். 23வது மாடியில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு எப்படி ஒரு மரத்தின் நிழல் அவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிந்திருக்கும்? பயத்தின் உச்சியை அடைந்தவாறு என் ஜன்னலை மெதுவாகப் பார்த்தேன். என் உடம்பெல்லாம் வியர்த்துப் போக, என் விழிகள் ஓர் உருவத்தைக் கண்ணுற்றன. அந்த உருவம் சிரித்தது- அதனுடைய வாய் இயற்கைக்கு மாறுபட்ட நீளத்தில்…..!

எழுதியவர்: **ஃபரீஹா பரீஜ் முகமது உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

4. மனைவியின் கோபம்

மாதவனின் மனைவி புற்று நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாள். எனவே அவள் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென ஒரு நாள் சாகும் தருவாயில் இருக்கும்போது மாதவனைப் பார்த்து ஒரு வாக்குறுதி கொடுக்குமாறு கேட்டாள். அவள் மாதவனிடம் " நான் உன்னை உயிருக்குயிராக நேசிக்கிறேன். எனது அக்கறைதான் என்னை இன்றுவரை உயிர் பிழைக்கச் செயதுள்ளது. உன்னிடமிருந்து பிரிய எனக்கு ஒரு துளி கூட விருப்பம் இல்லை. என் ஆசைக்காக, என் இறப்பிற்கு பிறகு நீ யாரையும் திருமணம் செய்து கொள்ளவோ காதலிக்கவோ மாட்டாய் என எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி செய்து கொடு" என்று உணர்ச்சியுடன் கூறினாள். மாதவனும் தன்னுடைய மனைவியின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்ற ஒப்புக்கொண்டான். அவன் நினைவோடு அவனுடைய மனைவியின் காலம் முடிந்தது.

இரண்டு மாதங்கள் உருண்டோடின. தன் மனைவியின் நினைவைக் காப்பாற்ற மாதவன் சத்தியத்தை மீறாமல் நடந்து கொண்டான் .பிறகு அவன் மனைவி இறந்து சரியாக ஒரு வருடமாகிய பின் அவன் தனது அலுவலகத்தில் புதிதாகச் சேர்ந்த மாலாவைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவர்கள் இருவரும் காதலிக்கத் தொடங்கினர். சில மாதங்கள் சென்றதும் அவனுக்கு இரவில் கெட்ட கனவுகள் வர ஆரம்பித்தன. அதில் அவனுடைய காலமான மனைவி தோன்றி "நான் இறக்கும் போது நீ செய்த சத்தியத்தை மறந்து விட்டாயா? நீ யாரையும் காதலிக்க மாட்டாய் என்று கூறினாய் அல்லவா?" என்று

கேட்டாள். செய்த சத்தியத்தை மீறியதாக மாதவனை அவனது மனைவி குற்றம் சாட்டினாள்.

மாதவனோ அதைப் பெரிதாக மனதில் எடுத்து கொள்ளாமல் மாலாவுடன் தொடர்ந்து பழகினான். அன்று முதல் ஒவ்வோர் இரவும் மாதவனின் மனைவி அவனது கனவில் வந்து தொந்தரவு செய்தாள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவள் ராட்சசியைப் போல் தோற்றம் அளித்தாள். இதனால் அவனுக்கு மனைவியின் மேல் இருந்த அன்பு குறைந்து பயம் ஏற்பட ஆரம்பித்தது .இந்த பயத்தினால் மாதவன் தனியாக இருக்கவே அஞ்சினான் .மேலும் இரவு நேரத்தில் தூங்க முடியாமல் தவித்தான் .

இவை ஒரு புறமிருக்க, மாலாவை நிச்சயம் புரிந்தான். அன்று விசித்திரமான நடவடிக்கைகள் நடந்துகொண்டே இருந்தன. எடுத்துக்காட்டுக்கு, அன்று காலை மாலாவால் விளக்கை ஏற்றவே முடியவில்லை. விளக்கை ஏற்றும்போது காற்று வந்து தீக்குச்சியை அணைத்துவிடும். கடைசியில் எல்லா தீக்குச்சிகளும் முடிந்த பிறகு, மாலா விளக்கை ஏற்ற முயற்சிப்பதைக் கைவிட்டாள். இதுமட்டுமல்ல, இருவரின் குடும்பங்களும் தட்டுகளை மாற்றும்போது தட்டுகள் விழுந்துகொண்டே இருந்தன. இதே போல மற்ற சம்பிரதாயங்களும் சரியாக நடைபெறவில்லை. இதனால், எல்லோரும் தீய சக்தி இருக்கின்றது என்று நினைத்து, கல்யாணத்தை நிறுத்திவிட்டார்கள்.

மாதவனுக்கும் மாலாவுக்கும் மனசு சரியாகவில்லை. சேர்ந்து அவர்களால் வாழ முடியாது என்பதால் அவர்கள் சோகமாக இருந்தார்கள். அன்று இரவு மாதவனின் கனவில்,

அவனுடைய இறந்த மனைவி தோன்றினாள். அவள் அவனிடம், " என்ன நிச்சியதார்த்தம் நடக்கவில்லை என்று மனமுடைகிறதா? கவலைப்படாதே. உனக்கு அது எப்பொழுதும் நடக்கவே நடக்காது. நான் எப்பொழுதும் அதைத் தடுக்கி தடுத்து நிறுத்துவேன். நான் மாலாவையும் கொல்லத் தயங்கவே மாட்டேன்" என்று கூறி மறைந்துவிட்டாள். இதை மாதவனால் மறக்கவே முடியவில்லை. அன்று அவனால் ஒரு நிமிடம் கூட தூங்க முடியவில்லை.

அடுத்த நாள், மாலா மாதவனிடம் தன் யோசனையைக் கூறினாள், " நாம் தனியாகப் போய், கல்யாணம் செயது கொள்ளலாம்." என்று நம்பிக்கையுடன் கூறினாள். மாதவனுக்கு மாலாவிடம் நிறைய அக்கறை இருந்ததால் இந்த யோசனைக்கு சம்மதித்தான். மறுநாள் இருவரும் வேலைக்குச் செல்லாமல் ஒரு கிராமத்திற்கு சென்றனர். அங்கே இருக்கும் ஒரு கோயிலுக்குச் சென்று திருமணம் செய்ய முடிவு செய்தனர். இதனால் கோயிலுக்கு அருகில் தங்க ஓர் இடம் தேடினர். அங்கு ஒரு பாழடைந்த அரண்மனை இருந்தது. அங்கு யாரும் இல்லாததால் அவர்கள் அங்குத் தங்க முடிவு செய்தனர்.

அந்த அரண்மனை பார்க்கத்தான் பழையதாக இருந்தது ஆனால் உள்ளே எல்லாம் நல்ல நிலையில் இருந்தது. அன்று இரவு திடீரென மின்விளக்குகள் எல்லாம் விட்டு விட்டு எரிந்தன. ஜன்னல்கள் எல்லாம் டமால் டமால் என்று மோதின. மாதவன் உடனே சென்று மாலாவைத் தேடினான். ஆனால் அரண்மனை முழுவதும் தேடியும் அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அங்கு மழை கனமாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தது, வீட்டிலிருந்த பொருள்கள் கீழே விழுந்து தூள் தூளாக உடைந்து நொறுங்கின. இவற்றை எல்லாம் அவன் கண்டு

கொள்ளவில்லை. மாலாவைக் கண்டுபிடிப்பதே அவனது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. மழையில் அவன் மாலாவைத் தேடி அலைந்தான். மாலாவின் பெயரைச் சொல்லிக் கத்தும்போது, அவனுக்கு அவளுடைய குரல் கேட்டது. அவன் குரலைக் கேட்டுப் பின் தொடர்ந்தான். அவனது தேடல் அவனைக் கிணற்றுப்பக்கம் அழைத்துச் சென்றது.

மாதவன் பயத்துடன் கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். அவன் அஞ்சியது போல மாலாவின் உடல் தண்ணீரில் மிதந்துகொண்டு இருந்தது. மாதவனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. உடனே அவன் காவல்துறையினரை அழைத்து, என்ன நடந்தது என்று அவர்களுக்கு விளக்கினான். அந்தக் கொலை தொடர்பாக யாரும் பிடிபடவில்லை. மாலாவின் உடல் அவளுடைய பெற்றோருக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவன் மாலாவின் பெற்றோர்களைப் பார்க்கவில்லை. ஏனென்றால் இது அவனுடைய தவற்றைப் போலவே இருந்தது. இந்தக் கொடூரமான கொலையைத் தன் இறந்த மனைவிதான் செய்தாள் என்று அவன் உணர்ந்தான்.

மாலாவின் மறைவை எண்ணி வருந்திய அவன் ஒரு சாமியாரைத் தேடிச் சென்றான். அவன் தன் இறந்த மனைவிக்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சென்றான். அவன் துறவியிடம் சென்று நடந்ததை எல்லாம் விரிவாகக் கூறினான். துறவி சில மந்திரங்களைக் கூறினார். அப்போது ஓர் உரத்த கூச்சலுடன் மாதவனின் மனைவி தோன்றினாள். அவன் மனைவியின் உருவத்தை வெறுப்புடன் பார்த்தான். அந்த உருவம் "நான் உனக்காகத்தான் இதைச் செய்தேன்" என்று கத்தியது. சாமியார் இன்னும் சில

வார்த்தைகளைக் கூறி, அந்த உருவத்தை ஒரு காப்புக்குள் கட்டுப்படுத்தினார். அதனைத் தொலைக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி மாதவனிடம் கொடுத்தார்

ஒரு மாதம் சென்றது; மாதவன் நிம்மதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் ஒரு நாள் அவன் வீட்டிற்கு வந்தபோது, அவன் வைத்திருந்த காப்பு பாதியாக உடைந்ததைக் கவனித்தான். திடீரென்று அவன் முன் ஓர் உருவம் தோன்றியது. அவன் பயத்தில் அலறினான்.

எழுதியவர்கள்: **நாச்சா மற்றும் சிவானி, உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

5. <u>பதக்கத்தில் இருக்கும் ஓர் இதயம்</u>

"புது வீடு எப்படி இருக்கிறது மாயா?" என்று என் அப்பா என்னைக் கேட்டார். நான் சோகக் கடலில் மூழ்கி இருந்ததால் என்னால் பதில் கூற முடியவில்லை. என் அப்பாவின் வேலை காரணமாக நான் அவருடன் சிங்கப்பூரிலிருந்து நியூயோர்க்கிற்கு இடம் பெயர்ந்தேன். என் நண்பர்களை நேரில் பார்க்க முடியாததையும் என் வீட்டையும் நினைத்து நான் மிகவும் வருந்தினேன். என் அப்பா என் சோகத்தைப் புரிந்து கொண்டு என்னிடம், "இந்த வீடு மிகவும் பழைய வீடாம். பெரிதாக இருப்பதால் நிறைய பழங்காலப் பொருள்களை நீ இங்குக் கண்டுபிடிக்கலாம்," என்று சொல்லி, என் எண்ணத்தை என் பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து திசை திருப்ப முயன்றார். நானும் அது நல்ல ஒரு கவனச்சிதறலாக விளங்கும் என்று எண்ணி புது வீட்டைக் கொஞ்சம் ஆராயச் சென்றேன்.

அப்பா கூறியது போல் வீடு உண்மையிலேயே பழமையாகத்தான் இருந்தது. சுவர்களில் அடித்திருந்த சாயம் உரிந்து, மங்கலாகத் தெரிந்தது.

நான் முதலில் உப்பரிகையை ஆராயச் சென்றேன். அதை ஆராயும்போது நான் ஒரு பழைய பெட்டியைப் பார்த்தேன். அந்தப் பெட்டியின் மேல் 'திறக்கவேண்டாம்' என்ற குறிப்பு ஒரு தாளில் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நான் உள்ளிருந்ததை அறிய மிக்க ஆவலுடன் இருந்ததால் அப்பெட்டியைத் திறந்தேன். அதனுள் ஓர் அழகான கழுத்து மாலை (பதக்கம்) இருந்தது. நான் உடனே என் அப்பாவிடம் சென்று அது யாருடையது என்று

அவரிடம் கேட்டேன். என் அப்பா தனக்குத் தெரியவில்லை என்று கூறி, அதை வீட்டு முகவரிடம் மறுநாள் காண்பித்து, அது யாருடையது என்று கேட்பதாகக் கூறினார்.

சொன்னது போலவே மறுநாள் அந்தப் பதக்கத்தைப் பற்றி, வீட்டு முகவரிடம் கேட்டார். வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு வந்ததும் அப்பா என்னிடம், அவ்வீட்டில் 10 வருடங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர்கள் மறந்து போய் மாலையை வீட்டில் விட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு என்றும் முன்பு இங்கிருந்தவர்கள் இந்தோனேசியாவில் வாழச் சென்றுவிட்டனர் என்றும் வீட்டு முகவர் சொன்னதாகக் கூறினார். பதக்கம் மிக அழகாக இருந்ததால் நானே அதை வைத்துக்கொள்ள என் அப்பாவிடம் அனுமதி கேட்டேன். அப்பா அனுமதி கொடுத்தவுடன் நான் அதனைக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டேன்.

இரவாகிவிட்டது. தூங்கும் நேரம் வந்துவிட்டதால் நான் எனக்கு என்று நியமித்திருந்த அறைக்குள் சென்று படுக்கச் சென்றேன். அப்பொழுது நான் கழுத்தில் பதக்கத்துடனே படுத்தேன். அதுதான் நான் அன்று செய்த மிகப்பெரிய தவறு.

நான் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது யாரோ ஒருவர் என் கழுத்திலிருந்த மாலையை எடுக்க முயன்றதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது. நான் உடனே விழித்துக்கொண்டேன். நான் திருடன் என்று உரக்கக் கத்துவதற்குள், இரண்டு கைகள் என் கழுத்தைச் சுற்றி, என் குரல் வளையை நசுக்கின. என்னால் அப்பொழுது பேசவும் இயலவில்லை, மூச்சு விடவும் இயலவில்லை. நானும் எவ்வளவோ முயன்றேன். ஆனால்

என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. அப்பொழுது நான் இறந்து விடுவேனோ என்று நினைத்தேன். உடனே எனக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.

நான் என் மெத்தையின் பக்கத்திலிருந்த மேசையை என் கைகளால் ஓங்கி அடித்தேன். சத்தத்தைக் கேட்ட என் அப்பா என் அறையினுள் உடனே ஓடி வந்தார். அவர் என் அறையின் விளக்கை இயக்கினார். என் குரல்வளையை நசுக்கிய உருவத்தைக் கண்டு பயத்தில் சிலை போல நின்றார். என் அப்பாவை நான் அதுவரையில் அவ்வளவு பயந்து பார்க்கவில்லை. அவரைக் கண்ட அந்த உருவம் அவரிடம் சென்று அவருடைய குரல்வளையைப் பிடித்து நசுக்கியது. நான் அதை நிறுத்தச் சொல்ல முயற்சித்தேன். ஆனால் என் குரல் கரகரப்பாக இருந்ததால் தெளிவாக ஒலிக்கவில்லை; அந்த உருவத்தால் என் குரலைக் கேட்க முடியவில்லை.

என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மழைத்துளிகள் போல் ஒரே நொடியில் சிந்த ஆரம்பித்தது. என் பலத்தையெல்லாம் திரட்டி, நான் அழுதுகொண்டே அதை நிறுத்தச் சொன்னேன். அது என் பேச்சைக் கேட்டது. அது மெதுவாக என் அப்பாவின் கழுத்திலிருந்து அதனுடைய கையை எடுத்துவிட்டு என் பக்கம் திரும்பியது.

அப்பொழுதுதான் அதனுடைய முகத்தை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அதனுடைய உடல் இரத்த நிறத்தில் இருந்தது. அதன் கழுத்தில் மட்டும் கருப்பாக ஒரு கோடு இருந்தது. அதைப் பார்ப்பதற்கே கொடூரமாக இருந்தது. நான் அதனிடம் அதற்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டேன். அது ”இவ்வீடு என்னுடையது. இதில் நான் என் இதயத்தை உன்

கழுத்திலிருக்கும் மாலையின் வடிவமாக வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் இங்கு வாழ்வதில் எனக்குப் பிரச்சனை எதுவுமில்லை. ஆனால், என் இதயத்தை நீங்கள் தொடுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதைச் சிறிது பாழாக்கினாலும் என்னால் இவ்வுலகத்தில் மறு ஜென்மத்தில் மனிதனாக முடியாது," என்று மிகக் கோபமாகக் கூறியது. உடனே என் அப்பா அதனிடம் "என்னையும் என் மகளையும் நீ விட்டுவிட்டு, எங்களுக்குப் பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்த மாட்டாய் என்று கூறி சத்தியம் செய்தால் நான் இந்தக் கழுத்து மாலையை உன்னிடம் கொடுத்து விடுவேன். ஆனால், நீ சத்தியம் செய்யவில்லை என்றால், உன் இதயத்தை அழித்து உன்னை இவ்வுலகத்தில் இருக்கவிடாமல் ஆக்கிவிடுவேன்,"என்று அதட்டினார். உடனே அது சத்தியம் செய்து, தன் பதக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. அதன் பிறகு அதை நானும் என் அப்பாவும் பார்க்கவில்லை. தன் இதயம் கிடைத்தவுடன் அது மாயமாக மறைந்துவிட்டது. அன்றிரவு முழுதும் என்னாலும் என் அப்பாவினாலும் தூங்க முடியவில்லை. ஒரு பேயை எப்படி நம்பமுடியும் என்ற கேள்வி என் மனத்தில் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

மறு நாளே நானும் என் அப்பாவும் வீட்டு முகவரிடம் வேறு வீடு பார்க்கச் சொன்னோம். அவ்வீட்டில் இருந்த ஒவ்வொரு நொடியும் என்னையும் என் தந்தையையும் அன்று பேயைச் சந்தித்த இரவைப் பற்றி யோசிக்க வைத்தது. பிறகு, நாங்கள் வீடு மாறி நிம்மதியாக வாழ்ந்தோம். ஆனால், அதைப் பற்றி நினைக்கும்போது இன்றும் என் உடம்பு நடுங்கும்.

எழுதியவர்: **அட்டியா பஷீர் அகமது, உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

6. <u>சீடர்களின் முட்டாள்தனம்</u>

ஒரு முனிவர் காட்டில் தன் சீடர்களுடன் வாழ்ந்து வந்தார். சீடர்கள் தினமும் பகலிலும் இரவிலும் காட்டில் மூலிகைகளும் விறகும் சேகரிக்க, பாதை ஒன்றில் நடப்பார்கள். அந்தப் பாதையில் செல்கையில் ஒரு புதரில் மட்டும் ஒரு விதமான ஒளி தோன்றுவதைக் காண்பார்கள். இரவில் சரியாக 11:00 மணிக்கு அந்தப் புதரிலிருந்து ஒரு சத்தம் வரும். அது தொடர்ந்து கொண்டே இருந்ததால், சீடர்கள் அந்தப் புதரில் ஒரு பேயோ ஆவியோ இருப்பதாக எண்ணி பயந்தார்கள், இரவில் அங்குப் போவதை நிறுத்தினார்கள் . எனினும், ஓர் இரவு, முனிவர் முருகன் என்ற சீடனை காட்டுக்குச் சென்று சில இலைகளை ஓர் அவசரத் தேவைக்காகப் பறித்து வரச் சொன்னார். தயக்கத்துடன் முருகன் அங்கே சென்றான். அப் புதரைக் கண்டதும் பயம் அவனை ஆட்கொண்டது. வழக்கம்போல் சத்தம் கேட்டது.

'அது பேய்தான், என்னைக் கொல்லப் போகிறது!' என்று நினைத்து முருகன் தலை தெறிக்க விரைந்து ஓடினான். எப்படியோ ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் சொன்னதைக் கேட்ட மற்ற சீடர்கள் பதறி முனிவரிடம் உடனடியாகச் சொன்னார்கள். முனிவர் அதை நம்பாமல் அவர்களிடம் நாளைக்கு எல்லோரும் நேரடியாகப் போய்ப் பார்க்கலாம் என்று கூறினார். மறுநாள் இரவு 11 மணிக்கு முனிவரும் சீடர்களும் அப்புதரின் அருகில் சென்றார்கள். எப்போதும் போல் அதிலிருந்து சத்தங்கள் வந்தன. அச்சம் எழாமல் முனிவர் புதருக்குள் சென்றார். என்ன ஆச்சரியம்! வெளியில் இருந்த சீடர்கள், முனிவர் சிரிப்பதைக்

கேட்டுக் குழம்பினார்கள். அப்போது கருப்பு உடை அணிந்த ஒருவன் அப்புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஓடினான்.

முனிவர் வெளியே வந்து அவர்களிடம் தாம் கண்டதைக் கூறினார், 'அந்த ஆள் ஒரு திருடன். தான் திருடிய பொருட்களையெல்லாம் அங்கு வைத்திருந்தான். மற்றவர்கள் அதைப் பார்க்காமல் இருக்க, அவர்களை பயமுறுத்தினான்' என்று விளக்கினார். சீடர்கள் அதைக் கேட்டு, தங்கள் மூடத்தனத்தை நினைத்துச் சிரித்தார்கள். அப்பொழுது முனிவர் ' பேய் என்று தனியாக எதுவுமில்லை. மனிதரின் பயம்தான் பெரிய பேய்' என்றார்.

எழுதியவர்: **கட்ரீனா பால்சன், உயர்நிலை 3 (ஆண்டு 2020)**

7. நான்கு சகோதரிகள்

ஒரு மாளிகையில் நான்கு சகோதரிகள் வாழ்ந்தனர். மூத்த அக்காவின் பெயர் ரேணு. அடுத்த அக்காவின் பெயர் மலர் , மூன்றாவது சகோதரியின் பெயர் டீனா, நான்காவது சகோதரியின் பெயர் ராணி.

ராணி தன் வேலை செய்யும் இடத்தில் மிகப் பிரபலமாக இருந்தாள் . அதைக் கண்ட மலருக்கு பொறாமை வந்தது. மலர் , ராணி பணிபுரியும் அதே வேலை இடத்தில்தான் வேலை செய்கிறாள் . ஆனால் அவள் தன் தங்கையைப் போல் பிரபலமாக இல்லை .

ஒரு நாள் காலையில் ரேணு ராணியை எழுப்புவதற்குச் சென்ற போது ..... ராணியின் உடல் முழுவதும் ரத்தம் இருப்பதை கண்டாள்!! “ஆ!ஆ!” என்று ரேணு தன் கண் முன் இருக்கும் காட்சியைக் கண்டு அலறினாள் . அலறல் சத்தத்தைக் கேட்ட மற்ற இரண்டு சகோதரிகளும் , ரேணு இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார்கள். அங்கே ராணியைக் கண்டு இரு சகோதரிகளும் வாய்ப்பேச்சின்றி நின்றனர்.

ராணி எவ்வாறு இறந்தாள் என்று ரேணுவிற்கும் டீனாவிற்கும் தெரியவில்லை .ஆனால் மலருக்குத் தெரியும் , ஆனால் அவள் அதைப் பற்றி யாரிடமும் கூறவில்லை .

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு...

ரேணு கடையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போது அவள் பின்னால் ராணியின் ஆவி பின்தொடர்ந்தது . ரேணுவிற்குத் தன்னை யாரோ பின் தொடர்வதாகத் தோன்றியது. ஆனால் அவள் திரும்பிப் பார்த்த போது அங்கு யாரும் இல்லை . பிறகு அவள் தொடர்ந்து நடந்து வீட்டுக்குச் சென்றாள் .

அடுத்த நாள் , டீனா தின்பண்டங்களை எடுத்துச் சாப்பிடுவதற்காக சமையலறைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். சமையலறைக்குள் செல்வதென்றால் வீட்டுக் கூடத்தைத் தாண்ட வேண்டும் . வீட்டுக் கூடத்தில் ராணியின் புகைப்படம் இருக்கிறது. டீனா அந்தப் புகைப்படத்தைத் தாண்டும்போது , புகைப்படத்திலிருந்த ராணி டீனாவைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினாள். அதை கண்டு பயந்து போன டீனா, தன் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு மீண்டும் அந்தப் புகைப்படத்தைப் பார்த்தாள். இப்பொழுது அந்தப் புகைப்படம் எப்பொழுதும் போல் இருந்தது. பிறகு டீனா மீண்டும் சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

அடுத்த நாள் மலர் தூங்குவதற்காக தன் அறைக்குச் சென்றபோது , அறையின் சுவரில் " உண்மையைச் சொல் " என்று ரத்தத்தால் எழுதப் பட்டிருந்தது . அதைக் கண்டு மலர் பயந்து போனாள். பயத்தில் அவளது முகம் உறைந்து போனது. தன் பற்களை நற நற என்று கடித்தாள். அவள் தன் கண்களைக் கசக்கி மீண்டும் சுவரைப் பார்த்தாள்; சுவர் எப்பொழுதும் போல் இருந்தது. பிறகு மலர் தூங்கப் போனாள்.

அடுத்த நாள் மலர் , ரேணுவுடனும் டீனாவுடனும் காலை உணவு சாப்பிடும் போது தனக்குத் தெரிந்த உண்மையை அவர்களிடம் கூறினாள். " என்னை மன்னித்து விடுங்கள் , நான் தான் ராணியைக் கொன்றேன். வேலை இடத்தில் அவள் என்னை விடப் பிரபலமாக இருந்ததால் அவளுக்கு அங்கே நிறைய மரியாதையும் உயர் பதவிகளும் கிடைத்தன. அது எனக்கு அவள் மீது பொறாமையை உண்டாக்கியது. அதனால்தான் நான் அவளைக் கொன்றேன். " என்று அழுதாள்.

"மன்னிப்பா? முடியவே முடியாது ! நீ நம்முடைய தங்கையைக் கொன்றுவிட்டாய்! வீட்டை விட்டு இப்பொழுதே வெளியே போ" என்று டீனாவும் ரேணுவும் கத்தினார்கள்.

“இவர்கள் மலரை மன்னிக்கவில்லை. நல்ல அக்காக்கள். ஆனால் மலரைத் தண்டிக்க வேண்டுமே….. ஆம் அவள் என்னைக் கொன்றது போல நானும் அவளைக் கொல்ல வேண்டும். “ என்று ராணியின் ஆவி எண்ணியது.

அதே போல் மலரை வீட்டின் மாடிக்கு வரவழைத்து அங்கிருந்து அவளைக் கீழே தள்ளிவிட்டுக் கொன்றது .

‘தன் வினை தன்னைச் சுடும்‘

எழுதியவர்:**ஆஃபியா அப்பாஸ், உயர்நிலை 2 (ஆண்டு 2020)**

8. பயம்தான் பேய்

உங்களுக்குப் பேய்கள் மீது நம்பிக்கை இருக்கிறதா? நானும் முன்பு பேய்களை நம்பவில்லை. ஆனால் ஒரு சம்பவம் என் கருத்தை மாற்றியது. அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி இப்போது உங்களுக்காக எழுதப் போகிறேன்.

"சரி, கேள்வி எட்டுக்கு பதில் இரண்டு. இதற்கு காரணம்..." என்று என் ஆசிரியர் தொடர்ந்து விவரித்தார்.

எனக்கு மிகவும் களைப்பாக இருந்தது. நான் என் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த தோழியின் பென்சில் பெட்டியிலிருந்து மைப் பேனாவை எடுத்துக் கொண்டு விளையாட ஆரம்பித்தேன்.

திடீரென்று, அந்தப் பேனாவில் இருந்து மை என் கையில் சிந்தியது. "ஐயோ" என்று நான் என் மனதில் கூறினேன். நான் ஒரு தாளால் துடைத்துப் பார்த்தால், கறை போகவில்லை. ஆகையால், நான் ஆசிரியரின் அனுமதியோடு கழிவறைக்கு கையை கழுவச் சென்றேன். நான் குழாயைத் திறந்து சோப்பைப் போட்டுக் கழுவ ஆரம்பித்தேன்.

கழிவறை மிகவும் அமைதியாக இருந்தது.அங்கே என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. நான் கீழே பார்த்து கை கழுவும்போது, எனக்குப் பின் யாரோ இருந்ததுபோல் இருந்தது. உடனே கண்ணாடியைப் பார்த்தேன், ஆனால் அங்கு யாரும் இல்லை. எல்லாம் என்னுடைய கற்பனைதான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அதைப்போல் இன்னொரு தடவை நடந்தது. மீண்டும் அதே போல மூன்றாவது தடவை நடந்தது. ஆனால், இப்போது அந்த உருவம் எனக்கு மிகவும் அருகில் இருந்தது. உடனே

நான் பின்னாடி திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒன்றும் இல்லை.... விளக்குகள் மினு மினுக்க ஆரம்பித்தன.என் இதயம் படக் படக் என்று அடிக்க ஆரம்பித்தது.சன்னல் தப் தப் என்று மூடியது. நான் என் கண்களை மூடிக்கொண்டு கடவுளிடம் வேண்டினேன்.

"ஹா,ஹா,ஹா" என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.என்னால் ஓட முடியவில்லை. யாரோ என்னை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தது போல் இருந்தது. நான் என் தொண்டை கிழிய கடவுளின் பெயரைச் சொல்லிக் கத்தினேன்.பிறகு என்னால் ஓட முடிந்தது.நான் மின்னல் வேகத்தில் என் வகுப்புக்கு ஓடினேன்.

இந்தச் சம்பவத்தை நான் சொன்னால், என்னை யாரும் நம்ப மாட்டார்கள்.நீங்கள் என்னை நம்ப வேண்டும். அன்றிலிருந்து நான் பள்ளியில் தனியாக கழிவறைக்குப் போக மாட்டேன்.

எழுதியவர்: **ஆஃப்ரின் நிரோபர் உயர்நிலை 3 (ஆண்டு 2020)**

9. மல்லிகை வாசம்

நான் அனுபவித்த இந்த மறக்க முடியாத சம்பவம் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன், என் அப்பாவின் மாமா மலேசியாவில் திடீரென்று மரணமடைந்தார்.

அவர் ஒரு சனிக்கிழமையன்று தன் நண்பர்களுடன் விடுமுறையைக் கழிக்க மலேசியாவுக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கே அவர்கள் ஓர் உணவகத்தில் சாப்பிடும்போது திடீரென்று என் அப்பாவின் மாமாவுக்கு நெஞ்சு வலி ஏற்பட்டது. அதைப் பார்த்ததும், அவருடைய நண்பர்கள் மருத்துவ வாகனத்தை அழைத்தார்கள்.

மருத்துவ வாகனம் வருவதற்கு நீண்ட நேரமானது. அதற்குள் அவர் மயக்கமடைந்தார். மருத்துவ வாகனம் வருவதற்கு முன்னே அவர் மரணமடைந்துவிட்டார். வாகனம் மூலம் அவரின் உடலை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்று பிரேதப் பரிசோதனை செய்தார்கள். அவர் மாரடைப்பால் இறந்து விட்டார் என்று உறுதிப்படுத்தினார்கள். உடனே அவருடைய நண்பர்கள் அவருடைய உறவினர்களை அழைத்து நடந்ததைக் கூறினார்கள். அவருடைய உறவினர்கள் உடனே மலேசியாவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று மலேசியாவில் இருந்த மருத்துவமனையில் தேவையான ஆவணங்களில் கையொப்பமிட்டார்கள்.

மறு நாள் இரவு அவர் உடல் மருத்துவ வாகனத்தின் மூலம் அவர் வீட்டுக்கு வந்தது. அடுத்த நாள் காலையில் அவரின் இறுதிச் சடங்கு நடந்தது. என் பெற்றோரும் நானும் காலையில்

அவருடைய இறுதிச் சடங்குக்குச் சென்று மறுநாள் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் திரும்பி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். என் பெற்றோரும் நானும் வீட்டுக்குப்போக எங்கள் வாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்தோம். அப்போது வாகனத்தில் கடுமையான மல்லிகை வாசம் அடித்தது.

நாங்கள் பல பேய்க் கதைகளைப் படிப்பதால் மல்லிகை வாசத்தின் அர்த்தம் எனக்கும் என் பெற்றோருக்கும் புரிந்தது. பழங்காலத்திலேயே கடுமையான மல்லிகை வாசம் வந்தால் அந்த இடத்தில் ஓர் ஆவி இருக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். என் அப்பா அந்த ஆவியிடம் ,"நான் என் குடும்பத்தோடு வீட்டுக்குச் செல்கிறேன். நாங்கள் உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டோம்; அதனால் நீங்களும் எங்களைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்". என்று பொறுமையுடன் கூறினார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அந்த மல்லிகை வாசம் நீங்கிவிட்டது.

இந்த நாள் வரைக்கும் அந்த ஆவி என் அப்பாவின் மாமாவின் ஆவிதான் என்று நான் நம்புகிறேன்.

எழுதியவர்: **விஷாலனி, உயர்நிலை 3 (ஆண்டு 2020)**

10. <u>கர்மா</u>

பெற்றோர் இல்லாத, மென்மையான பெண் நிலா. உறவினர்களால் எப்போதும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பெண். ஒரு நாள் அவள், பட்டபாடு போதும் என்று தப்பித்து ஓடி அருகிலிருந்த ஒரு கிடங்கிற்குள் ஒளிந்தாள்.

அங்கே, அவள் ஒரு 'ஓஜியா போர்டைக்' கண்டுபிடித்தாள். அது ஆவிகளுடன் பேச உதவும் அட்டை. அவள், இறந்த தன் பெற்றோருடன் தொடர்பு கொண்டு, கண்ணீரும் கம்பலையுமாக எல்லாவற்றையும் அவர்களிடம் சொன்னாள். அவளுடைய பெற்றோர் "கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று சொன்னார்கள். அடுத்த நாள் யாரும் அவளைத் தொந்தரவு செய்யவில்லை.

மகிழ்ச்சியுடன் அவள் வீட்டிற்குத் திரும்பினாள். அவள் வீட்டை அடைந்ததும், அவளுடைய முகத்தில் இருந்த, அனைத்து மகிழ்ச்சியும் காணாமல் போய்விட்டது. அங்கிருந்த அவளுடைய உடைந்த கடிகாரம் இரத்தத்தால் நிரம்பத் தொடங்கியது. ஒரு குரல் கேட்டது. அவள் வெலவெலத்துப் போனாள்.

"ஹாஹா நீ உண்மையில் பெற்றோருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாய் என்று நினைத்தாயா? இல்லை, நான் ஒரு பேய். உன்னைக் கொடுமைப்படுத்துபவர்களை நான்

அழிக்கப்போகிறேன். அவர்களை நீ காப்பாற்ற 24 மணிநேரம் தருகிறேன். இல்லையென்றால்....” என்று சத்தம் கேட்டது.

24 மணிநேரம் கடந்துவிட்டது. உறவினர்களை எங்கும் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. அப்போது கிடங்கிலிருந்து ஏதோ சத்தம் வந்தது. அவளைக் கொடுமைப்படுத்திய மூன்று பேர் அங்கே உயிரற்றவர்களாக இருந்தார்கள்.

அவள் திடுக்கிட்டுக் கீழே தடுமாறி விழுந்தாள். அங்கிருந்து மேலே பார்த்தபோது , "அவர்கள் போய்விட்டதில் நீ மகிழ்ச்சியடையவில்லையா?" என்று யாரோ எழுதியதைக் கண்டாள். அவள் மீண்டும் கீழே பார்த்தபோது, அனைவரும் மறைந்துவிட்டனர்.

அவள் வீட்டிற்கு ஓடிச் சென்று கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். எல்லா எண்களும் காணாமல் போய்விட்டன. ஆனால் ... 3 மட்டும் இன்னும் இருந்தது.

எழுதியவர்: **வர்ஷினி ஹரிஹரன், உயர்நிலை 3 (ஆண்டு 2020)**

11. பேயின் எண்ணம்

"ஆ!" என்ற அலறல் சத்தம் என் காதைக் கிழித்தது. நான் உடனே அச்சத்தம் வந்த திசை நோக்கி விரைந்தேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி என் இதயத் துடிப்பை ஒரு நொடி நிற்கச் செய்தது. என் எதிரே என் அம்மா பயத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் சிலை போல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

"அம்மா! அம்மா! என்ன ஆனது? ஏதாவது பேசுங்கள்!" என்று நான் கூற அவர் மெள்ள என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். "அங்கே... அங்கே ஒரு கருப்பு உருவம் போவதைப் பார்த்தேன்." என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கூறினார்.

இதுபோன்ற பல சம்பவங்கள் எங்கள் வீட்டில் அடுத்தடுத்து நடந்தன. சில வாரங்களுக்கு முன்புதான் நாங்கள் அவ்வீட்டில் குடியேறியிருந்தோம். ஆனால் எங்களுக்கு அப்படி ஒரு சம்பவம் நேரிடும் என்று நாங்கள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

அன்று எப்போதும் போல் நானும் என் பெற்றோரும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது வெளியே யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. நான் உடனே வெளியே சென்று பார்த்தபோது, அங்கு யாருமே இல்லை. அப்போதுதான் வாசல் கதவை என் அம்மா சாத்த மறந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். நான் கதவைச் சாத்திக்கொண்டிருக்கும்போது என் பின்னே ஒரு கருப்பு உருவம் போனதை உணர்ந்தேன். திடுக்கிட்டு நான் பின்னே திரும்பிப் பார்த்தபோது அங்கு எதுவுமே இல்லை. பயத்தில் நான் மீண்டும் படுக்கை அறைக்கு விரைந்தேன்.

இவ்வாறு கருப்பு உருவம் வரும் சம்பவங்கள் நிறையவே வீட்டில் நடந்தன. அதைப் பற்றி ஒரு நாள் நான் என் குடும்பத்தினரிடம் சொன்னேன். அவர்கள் தங்களுக்கும்

அவ்வாறு அனுபவங்கள் நிகழ்ந்ததாகத் தெரிவித்தனர். அதனால் நாங்கள் மூவரும் சில நாட்கள் கழித்து வேறு வீட்டுக்குச் செல்ல முடிவெடுத்தோம்.

மறுநாள், நான் வீட்டில் தனியாகத் தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அன்று என் பெற்றோர்கள் வேலையிலிருந்து வீடு திரும்புவதற்கு இரவு பத்து மணியாகிவிடும் என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் சென்றனர்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருள் சூழ்ந்தது. என்னைச் சுற்றி மை இருட்டாக இருந்ததால் எனக்கு பயமாக இருந்தது.

திடீரென்று என் கன்னத்தில் ஏதோ தண்ணீர் போன்ற ஒன்று விழுந்தது போல் இருந்தது. அதை கையில் தடவி எடுத்த போது, அது இரத்தம் என்று எனக்கு தெரியவந்தது. என் இதயம் 'லப்...டப்...லப்... டப்...' என்று தாளம் போட்டது. அந்த இரத்தம் மேலேயிருந்துதான் வந்திருக்கும் என்று எண்ணி, பயத்துடன் மேல் நோக்கிப் பார்த்தேன்.

சுவரில், 'வீட்டைவிட்டுப் போ!' என்று இரத்தத்தில் எழுதி இருந்தது. நான் உடனே சிறுத்தையைப் போல் சீறிப்பாய்ந்து அலறிக்கொண்டே வீட்டைவிட்டு ஓடினேன். எங்கே போகிறேன் என்று தெரியாமலே நாலாப் பக்கமும் ஓடினேன்.

அப்போது 'டமார்!' என்ற வெடிப்புச் சத்தத்தை கேட்டேன். பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தபோது, என் வீடும் என் அண்டைவீட்டார் வீடும் தீயில் பற்றி எரிந்ததைக் கண்டேன்.

அப்போதுதான் என் அண்டைவீட்டாரின் வீட்டில் தீவிபத்து ஏற்பட்டதால் என் வீடும் அதில் பாதிப்படைந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். என் வீட்டில் இருந்த பேய்க்கு அவ்வாறு நடக்கும் என்று தெரிந்திருந்ததால், என்னைக் காப்பாற்ற அப்படிச் சுவரில் எழுதியிருந்தாக

நான் உணர்ந்தேன். "என்னை அது காப்பாற்றியதா?" என்ற கேள்வி எனக்குள் தோன்றியது. அப்போது தீ இன்னும் அணையவில்லை என்பதை உணர்ந்து நான் உடனே தீயணைப்பாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

பின்னர் என் பெற்றோர்களிடமும் நடந்ததைச் சொன்னேன். அவர்களும் தீயணைப்பாளர்களும் மின்னல் வேகத்தில் சம்பவ இடத்திற்கு வந்தடைந்தனர். நான் நடந்ததை விளக்கமாக என் பெற்றோர்களிடம் கூறினேன்.

அப்போதுதான் அவர்களுக்கு அந்தப் பேய் மேல் இருந்த எண்ணம் மாறியது. அது என்னைக் காப்பாற்றத்தான் அவ்வாறு என்னை பயமுறுத்தியது. அதுமட்டுமின்றி, முன்பு தூங்கப் போகும் போது வாசற் கதவை சாத்த மறந்துவிட்டதால், அந்தப் பேய் சத்தம் போட்டு எங்களை வெளியே வரவழைத்து எங்கள் பாதுகாப்புக்காகவே கதவை மூடச் செய்தது. இதை நாங்கள் அறிந்த போதுதான், அப்பேய் ஒரு நல்ல பேய் என்பதை உணர்ந்தோம்.

அன்றிலிருந்து நாங்கள் அப்பேயைக் கண்டு பயப்படுவதில்லை. அன்று நடந்த சம்பவம் என் மனதில் பசுமரத்தாணியைப் போல் நீங்கா இடம் பிடித்தது.

எழுதியவர்: **ஷாஹிரா பானு ராஹிலா முகமது முஹைதீன் பசுல்**

உயர்நிலை 2 (ஆண்டு 2020)

12. நள்ளிரவு

நாம் தூங்கும் முன்னால் அடுத்த நாள் செய்யப்போகும் வேலையைச் சொல்லிக் சொண்டே தூங்கக் கூடாது. சொன்னால் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள பேய் ஒரு மனிதனாக மாறி நம்மைக் கொல்ல வருமாம்.

ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு, என் பாட்டி ஒரு கிணற்றின் பக்கத்தில் இருக்கும் வீட்டில் வசித்து வந்தார். "நான் நாளைக்கு என் தோழியுடன் சென்று பூப்பறிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தூங்கச் சென்றார். என் பாட்டி கூறியதைக் கிணற்றில் இருந்த பேய் ஒன்று கேட்டு விட்டது. நிறைய மனிதர்கள் அந்தக் கிணற்றில் விழுந்து இறந்து போயிருந்தனர்.

பன்னிரண்டு மணி அளவில், பேய் என் பாட்டியின் தோழியாக மாறி வீட்டினுள் சென்றது. பேய் என் பாட்டியை அமைதியாக எழுப்பி, 'இப்போதே அமைதியாகப் பூப் பறிக்கப் போகலாம்' என்று கூறியது. என் பாட்டியும் பேய் கூறியதை நம்பி வீட்டில் இருக்கும் மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் கூறாமல் சென்றார். இருட்டில் எங்கே செல்வது என்று கூடத் தெரியாமல் பேயுடன் சென்றார்.

அப்பொழுது, அருகில் இருந்த வீடுகளிலிருந்து ஓர் ஆடவர் புகை பிடிக்க வெளியே வந்தார். புகை பிடிக்கும் பொழுது, என் பாட்டி தனியாகக் கிணற்றை நோக்கிச் செல்வதைக் கவனித்தார். உடனே, அவர் என் பாட்டியிடம் சென்று, "அங்கே போகக் கூடாது! நீ யாருடன் வந்தாய்?" என்று வினவினார். "என் தோழியுடன் பூ பறிக்க வந்தேன்" என்று என் பாட்டி பதிலளித்தார். "உன்னுடன் யாரும் இல்லையே!" என்று ஆடவர் ஆச்சரியத்துடன் கூறினார். என் பாட்டி திரும்பினார். அங்கு யாரும் இல்லை!

"நீ ஒரு பேயுடன் இங்கு வந்தாய்! இனிமேல் கவனமாக இரு!" என்று ஆடவர் எச்சரித்தார். அவர் என் பாட்டியை என் பாட்டியின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். வீட்டின் கதவைத் தட்டி எல்லோரையும் எழுப்பினார். வெளியில் என் பாட்டி நிற்பதை பார்த்து அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். என் பாட்டியின் பெற்றோர் ஆடவரிடம் நன்றி கூறிவிட்டு என் பாட்டியை வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றனர். பாட்டி நடந்ததைக் கூறினார். என் பாட்டியின் பெற்றோர் பாட்டியைக் கடுமையாக திட்டினர். அதே நேரத்தில், பாட்டி ஒரு சிக்கலான நிலைமையிலிருந்து தப்பியதை எண்ணி மகிழ்ந்தனர். அதனால், நாம் தூங்கும் முன்னால் நாளை என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைக் கூறி விட்டுத் தூங்கக் கூடாது என்று என் பாட்டி என்னிடம் சொன்னார்.

எழுதியவர்: **மோஹனபிரியா கோவிந்தராஜ்,**

உயர்நிலை 2 (ஆண்டு 2020)

13. தீபாவளிப் பேய்

அன்று சனிக்கிழமை. மாலை நேரம். மண் உலகம், பொன் உலகமாகக் காட்சியளித்தது. தீபாவளிக்கு ஒரு நாள் மட்டுமே இருந்தது. அலங்காரங்கள் என் வீட்டில் குவிந்து கிடந்தன. பலகாரங்கள் சுடுவதற்கு, என் தாயாருக்கு உதவி செய்துவிட்டு, ஓய்வு எடுப்பதற்காக, என் அப்பாவுடன் இருக்கையில் அமர்ந்து தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் என் தாயாரும் எங்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்தார். அப்போது என் அப்பா, " தீபாவளிக்கு ஆடைகள் வாங்க நானும் உன் அம்மாவும் மறந்துவிட்டதால், இன்றிரவு சென்று வாங்கலாம் என்று நினைக்கிறோம். நீ வீட்டில் தனியாக இருப்பதற்கு வேறு பயப்படுவாய். அதனால், நீயும் எங்களோடு சேர்ந்து வா." என்று என்னைக் கேலி செய்யும் விதத்தில் கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் என் முகம் கோவைப்பழம் போல கோபத்தில் சிவந்தது. "அப்பா, என்னைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நான் மிகவும் தைரியசாலி! என்னால் வீட்டில் தனியாக இருக்க முடியும்." என்று நான் பதிலளித்தேன். என் அப்பாவும், என் பதிலைக் கேட்டு, நான் வீட்டில் இருப்பதற்கு சம்மதித்தார்.

என் தைரியத்தை நிருபிப்பதற்காக இதைச் செய்ய போகிறேன் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால், அது எனக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்று நான் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

இரவு நேரம். மேகக் கூட்டத்தினுள் நிலா மிதந்துகொண்டு இருந்தது. என் பெற்றோர்கள் துணிக்கடைக்கு கிளம்பினார்கள். நான் சிறிது நேரம் தொலைக்காட்சி பார்க்கலாம் என்று நினைத்தேன். தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது, தீடிரென்று, ' டீ' என்று பெரிய சத்தம் ஒன்று கேட்டது. சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு, தொலைக்காட்சி அணைந்துவிட்டது.

" ஒரு வேளை தொலைக்காட்சி பழுதாகிவிட்டதோ? " என்ற ஐயம் என் மனதில் தோன்றியது. என்ன நடந்தாலும் சரி, நான் பயப்படப்போவதில்லை என்று மனதுக்குள் கூறிக்கொண்டேன். அந்தச் சமயத்தில், என் வீட்டில் இருந்த அனைத்து விளக்குகளும் அணைந்தன.

அச்சம் என்னைக் கௌவிக்கொண்டது. வீட்டில் இருப்பது என்றாலே எனக்கு மிகவும் பயம். அதைத் தவிர்த்து இப்போது வீடு இருண்டு வேறு உள்ளது. இதை எப்படி சமாளிக்கப் போகிறேன் என்று மிகவும் பயந்தேன்.

அப்போது, கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. சத்தம் அதிகம் ஆகிக்கொண்டே இருந்தது. பயத்தில் என் கைகளும் கால்களும் தாளம் போட்டன.

நான் உடனே என் அறைக்கு ஓடிச்சென்று, என் கட்டிலிற்கு கீழ் ஒளிந்துகொண்டேன். அப்போது, கட்டிலின் ஓர் ஓரத்தில் என் கால் குத்தி, அதிலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டது. அனலில் இட்ட புழு போல நான் துடித்தேன்.

கதவு திறக்கும் சத்தம் என் காதுகளில் விழுந்தது. எந்தச் சத்தமும் போடக்கூடாது என்பதற்காக, என் வாயை எனது கைகளால் மூடிக்கொண்டேன். யாரோ நடப்பது போல

இன்னொரு சத்தமும் கேட்டது. பயத்தில், என் கண்களிலிருந்து, தாரை தாரையாக கண்ணீர் வடிந்தது…

“கலா! என்ன ஆகிவிட்டது?” என்று என் அம்மாவின் குரல் ஒலித்தது. கட்டிலின் கீழிருந்து நான் வெளியே வந்து, என் அம்மாவை அணைத்துக்கொண்டேன்.

" அம்மா! நமது வீட்டில் பேய் இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்! " என்று பதற்றத்துடன் கூறினேன். அதற்கு என் அம்மா, "நீ என்ன சொல்கிறாய்? முதலில் நீ இந்த இருக்கையில் உட்கார்." என்று சொல்லி என்னை இருக்கையில் அமர வைத்தார். என் தந்தையும் அங்கு வந்தார்.

நடந்த அனைத்தையும் என் பெற்றோர்களிடம் நான் கூறினேன்.

அதற்கு என் தந்தை, " இன்று மின்சாரத்தை பரிசோதனை செய்வதற்காக தொழில்நுட்பவியலாளர் நமது அடுக்குமாடிக் கட்டடத்திற்கு வந்திருக்கிறார். ஆகையால், இன்று நம் வீட்டில் மின்சாரம் தடைபட்டுள்ளது. இதை உன்னிடம் நாங்கள் சொல்ல மறந்துவிட்டோம். உன்னைத் தொலைபேசியில் அழைக்க முயன்றோம். அனால் அதையும் நீ எடுக்கவில்லை. ஆகவே வீட்டிற்கு வந்து, உன்னிடம் சொல்ல நாங்கள் எண்ணினோம். கதவைத் தட்டியும் நீ திறக்காததால், நாங்களே இன்னொரு வீட்டுச்சாவியைப் பயன்படுத்தி வீட்டினுள் வந்து விட்டோம்." என்று விளக்கினார்.

'கண்ணால் பார்ப்பதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய், தீர விசாரிப்பதே மெய்! ' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை நான் அன்று தான் விளங்கிக்கொண்டேன். இந்த ஒரு சம்பவத்தில் நான் சிந்தித்து செயல் பட்டிருந்தால், நான் நிச்சயமாக பயப்பட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்காது என்று நினைக்கிறன். அச்சம்பவம் பசுமரத்தாணி போல என் மனதில் பதிந்தது.

எழுதியவர்: **ஜாஃபிரா அப்துல் நாசர், உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

14. மாற்றமா மாறுவேடமா?

2050வது வருடம்:

" சாப்பாடு, தண்ணீர். இவையெல்லாம் முக்கியம். அதுவும் இப்போது அவற்றின் அளவு குறைந்து வருகின்றபோது, அவற்றை சேமிப்பது மிகவும் முக்கியம். ஆகையால், எப்பொழுதும் நாம் செய்து வந்து கொண்டிருந்ததை இந்த வருடமும் செய்யப் போகிறோம். இவ்வளவு நாட்களாக தண்ணீரையும் சாப்பாட்டையும் வீணடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு இன்று ஒரு மின்னஞ்சல் கிடைக்கும். நகர அரங்கத்திற்கு வந்து நாளை கூடுங்கள். உங்களுக்கு ஒரு தண்டனை இருக்கின்றது" என்று சொன்னார் நகரத்தின் தலைவர். அத்துடன் அன்றைய செய்தி முடிந்தது; நானும் காற்றில் மிதந்துக் கொண்டிருந்த டிஜிட்டல் திரையை அணைத்தேன்.

பின், வருகை அறைக்குச் சென்று அங்கிருந்த மேசையில் இருந்த பொருத்தமான பொத்தான்களை அழுத்தி ஒரு திரையை என் முன்னால் வரச் செய்தேன். அந்தத் திரையில் இருந்தவற்றைப் படித்தபோது, சற்றே அதிர்ச்சி அடைந்து போனேன். எனக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் கிடைத்திருந்தது.

"அன்புள்ள, எமா, உங்களுடைய சாப்பாடு, தண்ணீர் பங்கீடு வீணாக்கப்படுகிறது என்று எங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தயவுகூர்ந்து நாளை நகர அரங்கத்திற்கு வரவும்" என்று ஊர்த் தலைவரிடமிருந்து வந்த மின்னஞ்சலில் இருந்தது! இதில் எனக்கு திகிலூட்டிய விஷயம் என்னவென்றால், இவ்வளவு வருடங்களாக இந்தத் தண்டனையை இதுவரை அனுபவித்த யாவரும் தங்கள் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்ததேயில்லை!

எப்பொழுதும் போல் நான் என் வேலையை செய்து கொண்டிருந்தபோது- அதாவது இயந்திரங்கள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தபோது- என்னுடைய சாப்பாடு மற்றும் தண்ணீர் பங்கீடு வந்தன. உடனே நான் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த சாப்பாட்டை கவலையுடன் மெதுவாக சாப்பிட்டேன். எனக்கு என்ன நடக்க போகின்றதோ என்ற கேள்வி என் தலையில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும், தண்டனை பெறுபவர் ஓர் அரசாங்க கட்டடத்திற்குச் செல்வார். நகரத் தலைவர் ஒவ்வொரு வருடமும் சொல்வது போல் அங்கு சாப்பாட்டுக்காகவும் தண்ணீர்க்காகவும் போராட வேண்டியிருப்பதே சவால். இது மூன்று மாதங்களாக நடக்கும் என்று அவர் கூறுவார். ஆனால், யாரும் திரும்பி வந்ததேயில்லை. கேட்டால், அவர்கள் வேறு ஒரு நாட்டிற்கு புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள் என்பார், தலைவர்; வேறு வழியின்றி அவர்களின் உறவினர்களும் எதுவும் கேட்டுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இதில் பெரிய பிரச்சனை என்னவென்றால், இந்த நகரத்தில் வாழும் யாவரும் வெளி நகரங்களுக்கோ நாடுகளுக்கோ செல்ல முடியாது, நாட்டு வளங்களை வீண் செலவழிக்காமல் சேமிக்க வேண்டும் என்பதற்காக... இருப்பினும், அந்தத் தண்டனையை அனுபவித்த அனைவரும் எப்படிப் போனார்கள் என்பது ஒரு பெரிய கேள்விக்குறியாகவே எல்லோர் மனதிலும் இருந்து வருகிறது.

மறுநாள் ஒரு பெரிய சங்கு சத்தம் கேட்டது. திடுக்கிட்டவாறு கண்விழித்த நான், அந்த சத்தத்தின் நோக்கத்தை உணர்ந்து நகர அரங்கத்திற்கு விரைந்து கிளம்பிச் சென்றேன். அங்கு என்னையும் சேர்த்து இருபது பேர் இருந்தனர். எதிர்பார்த்தது போல், அந்த நகர அரங்கத்திற்குப் பக்கத்தில் அந்தக் கட்டடம் இருந்தது. ஒரு சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, நகரத் தலைவரின் விளக்க உரை ஆரம்பித்தது. மக்களும் கூட ஆரம்பித்தனர். அவருடைய

உரை முடிய, கூடியிருந்த மக்கள் அனைவரும் ஆவலுடன் அந்த கட்டடம் திறக்க காத்திருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் நகரத் தலைவர் ஒரு புத்தானை அழுத்த, அக்கட்டடத்தின் வாயில்கள் திறந்தன; மக்களும் கட்டடத்தின் உள்துறை வடிவமைப்பைப் பார்த்து வியந்து போய் நின்றனர். அப்போது தலைவரின் கட்டளையுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாங்கள் இருபது பேரும் உள்ளே செல்ல, வழியில் இருந்த அனைவரும் வாழ்த்துக்கள் சொல்லி, எங்களின் சிறந்த உழைப்பைக் கொடுக்கச்சொல்லி உற்சாகப் படுத்தினர். பார்க்க சாதாரணமாக தெரிந்திருந்தாலும், எங்கள் இருபது பேர்க்குதான் தெரியும் எவ்வளவு பயத்தில் நாங்கள் இருந்தோம் என்று. இவ்வளவு வருடங்களாக வெளியே வராதவர்களைப் போல் நாமும் ஆகிவிடுவோமோ, என்ற அச்சம் மட்டுமே என் மனதில் இருந்தது.

நாங்கள் நுழைந்தவுடனே அந்த கட்டடக் கதவுகள் மூடின. அந்த கட்டடம் முழுவதும் பழைய கட்டடக் கலை வடிவமைப்பு இருந்தும், பார்க்க மிகவும் அழகாக இருந்தது. அடுத்த நிமிடம், ஒரு இயந்திரம், எங்களை நோக்கி வந்தது.

"வருகையளித்த உங்களுக்கு என் வணக்கம். உங்களுடைய தண்டனை சவால் மூன்று நாட்களுக்கு பின் தான் ஆரம்பிக்கும். அதுவரை, எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி பெற நாங்கள் உங்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறோம். இந்த வாய்ப்பை நழுவ விடாதீர்கள்." என்று சொன்னவாறு அது தன் வயிற்றில் இருந்த சில புத்தான்களில் ஒன்றை அழுத்தியது. திடீரென வருகை அறையின் மத்தியிலிருந்த தரை திறக்க கீழேயிருந்து பசியூட்டும் சாப்பாடுகளும் பானங்களும் நிறைந்த ஒரு பெரிய மேசை வந்தது. உடனே நாங்கள் அனைவரும் எங்களுக்குத் தரப்பட்ட சாப்பாட்டை மகிழ்ச்சியுடன் உண்ண ஆரம்பித்தோம்.

"இந்தக் கட்டடத்தில் நிறைய அறைகள் இருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் உங்களுக்காகவே திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பலவிதமான விளையாட்டுகள் விளையாடலாம். பலவிதமான மின் புத்தகங்களும் இந்தக் கட்டடத்தின் நூலகத்திலிருந்து எடுத்துப் படிக்கலாம். இப்படி எல்லா அறைகளுக்கும் சென்று நீங்கள் இந்த மூன்று நாட்களை மகிழ்வுடன் கழிக்கலாம். ஆனால், கடைசி மாடிக்கு மட்டும் யாருக்கும் அனுமதியில்லை. செல்பவர்களுக்கு ஒரு பெரிய தண்டனை இருக்கிறது." என்று கூறியவாறு அந்து இயந்திரம் அந்த அறையைவிட்டுச் சென்றது.

அடுத்த மூன்று நாட்கள் அனைவரும் ஒருவருடன் ஒருவர் பழகிக் கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும் நேரத்தை செலவு செய்தோம். அவர்களில் சரியாக பத்து பேர் ஆண்களாகவும் என்னை சேர்ந்த மற்றவர்கள் அனைவரும் பெண்களாகவும் இருந்தோம். எங்களில் நிறைய பேர் என்னை போல் நடுத்தர வயதில் இருந்தும், ஒரு சில பெரியவர்கள் இருந்தனர். ஒரு 10 வயது பெண் குழந்தை கூட எங்களுடன் இருந்தாள். அவள் பெயர் மேரி. மற்றவர்களைவிட அவளுடன்தான் அதிகமாகப் பழகினேன். மூன்றே மூன்று நாட்கள்தான் ஆயினும், அவளைப் பற்றி நான் நிறையவே தெரிந்துகொண்டேன். என்னைப் போலவே அவளும் ஓர் அனாதைதான். நானாவது 5 வயதிலிருந்து 15 வருடங்களாக தனியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவளைத் தத்தெடுத்த பெற்றோர்கள் வன்முறையான முறையில் அவளை வளர்த்ததால், அவளுக்கு தினமும் வாழ்க்கை கடினமாகவே இருந்திருந்தது. இதனை உணர்ந்த நான் அவளுடனே இருந்தேன். இந்த மூன்று மாதங்களும் அவள் பசியின்றி பிழைக்க உதவுவேன் என்று அவளிடம் என் வாக்குறுதியை கொடுத்தேன்.

மூன்றாவது நாள் முடிவுக்கு வரப் போகும் நேரம். நானும் மேரியும் நூலகத்தில் மின் புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு வருகையறைக்கு வந்து கூடும்படி எங்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு வந்தது. நானும் மேரியும் எங்கள் புத்தகங்களை சரியான இடத்தில் வைத்துவிட்டு, அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வந்தோம். வெளியேறிய அடுத்த நிமிடமே அந்தக் கதவு தானாகவே பூட்டிக்கொண்டது. அதை நான் திறக்க முயன்றேன். ஆனால் என்னால் முடியவில்லை. ஒரு வேளை, எங்களுடைய மூன்று நாள் அவகாசம் முடிந்து விட்டதால், இது பூட்டிக் கொண்டதோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த போது, மேரி என்னைக் கூப்பிட்டாள். என்னவென்று திரும்பிப் பார்த்த போது, நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்த தாழ்வாரத்தின் வடிவமைப்பு முன் போல் இல்லை. முன்பு அலங்காரங்கள் நிறைந்து பிரகாசமாக இருந்தது, இப்போது, இருண்டு போய், அலங்காரங்களின்றி இருந்தது. குழப்பத்தில் இருந்த நான், நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டாவது மாடியிலிருந்து கீழேயிருந்த வருகையறையை எட்டிப் பார்த்தேன். அனைத்து வடிவமைப்பும் மாறியிருந்தது; அனைத்திற்கும் ஒரு பயங்கரமான தோற்றம் வந்திருந்தது.

மேரி அச்சத்தில் இருந்ததால், அவள் கையை இறுகப் பிடித்தவாறு அவளை வருகையறைக்குக் கூட்டிச் சென்றேன். அங்கு அனைவரும் ஏற்கனவே கூடியிருந்தனர், அந்த இயந்திரத்துடன். அந்த இயந்திரம் கூட வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒரு பயங்கரமான தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்தவுடனே எதுவுமே சொல்லாமல் அந்த இயந்திரம் எங்களை ஓர் அறைக்குள் தள்ளிவிட்டு, கதவைப் பூட்டிவிட்டுச் சென்றது. அந்த அறை பார்க்க மிகவும் பழமையாகத் தெரிந்தது. ஒரே ஒரு சிறிய மின்விசிறி. ஒரே ஒரு மேசை, நாற்காலி மற்றும் படுக்கை. மொத்தத்தில் அந்த அறை

20 பேருக்கு மிகவும் சிறியதாக இருந்தது. எங்களுடன் இருந்த ஆடவர்களில் சிலர் ஒன்றும் புரியாமல் கதவைத் திறக்க முயற்சி செய்தனர். ஆனால், அவர்களால் முடியவில்லை. இப்படி அனைவரும் குழப்பத்தில் கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர். இணையத் தொடர்பு இல்லை. இந்த இடத்திலிருந்து தப்பிக்க வாய்ப்பில்லை. அதற்கும் மேலாக, எங்களிடம் இருந்த அனைத்து கேள்விகளுக்கும் பதில் இல்லை. அப்போதுதான் நான் ஒன்றை உணர்ந்தேன். இந்த கட்டடத்திற்கு வந்த யாவரும் இதுவரை வெளியே வந்ததேயில்லை. அப்படிப் பார்த்தால், அவர்களும் இந்த நிலையைத் தாண்டித்தான் போயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு அதற்குப் பின் என்ன ஆனது? இப்படி யோசித்தவாறு, இந்த இடத்தைவிட்டுத் தப்பிக்க வேண்டும் என்றே என் மனதிற்கு தோன்றியது. இதைப் பற்றி மற்றவர்களுடன் கலந்துரையாடிய பின் நாங்கள் அனைவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம்- ஒவ்வொருவரின் திறமையை பயன்படுத்தி எப்படியாவது அந்த கட்டடத்தைவிட்டு நழுவுவது.

எங்களுடைய திட்டத்தின் படி முதலில் நாங்கள் கதவைத் திறக்க முயல வேண்டும். அந்தக் கதவு பார்க்க பழைய கதவு போல் இருந்தாலும் எங்களால் அதனை உடைக்க முடியவில்லை. அப்போது எங்களுடன் இருந்த ஒரு பாட்டி முன் வந்து தன்னுடைய தலைமுடியில் இருந்த ஊக்குகளில் ஒன்றை எடுத்து கதவு துவாரத்தில் நுழைத்து கதவை திறக்க முயன்றார்.

"எங்களுடைய காலத்தில் இது போன்ற கதவுகள்தான் இருந்தன. இதையெல்லாம் திறப்பது மிகவும் சுலபம்" என்று அவர் சொல்ல, கதவு திறந்தது.

நாங்கள் அனைவரும் வியந்து போனோம். இவ்வளவு சுலபமாக திறக்கமுடிகிறதற்கா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தவாறு, எங்களுடைய

அடுத்த திட்டத்திற்கேற்ப அனைவரும் வெளியே செல்ல பார்த்தனர். ஆனால், நான் இவ்வளவு சீக்கிரம் போக எண்ணவேயில்லை. எப்படியாவது நகரத் தலைவரின் திட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டு மக்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்; அதனை நான் மற்றவர்களிடமும் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

"யோசித்துப் பாருங்கள். எப்படியும் அந்தத் தலைவர் இவ்வளவு சீக்கிரம் நம்மை நழுவ அனுமதிக்க மாட்டார். அதனால், நாம் இப்போது சென்றால், அவர் எப்படியும் கண்டுப்பிடித்துவிடுவார்" என்று சொன்னேன்.

உடனே அனைவரும் மறுபடியும் உள்ளே வந்து கதவை மூடினர். இப்படி நாங்கள் இன்னொரு முறை திட்டம் தீட்டப் பார்த்தோம். அதற்கு முன்னால், அந்த அறையிலும் அதற்குள் இருந்த கழிவறையிலும் ஏதாவது ஒரு காணொளி பதிவு செய்யும் கருவிகள் இருக்கின்றதா என்று பார்த்தோம். அந்த அறை பழையதாக இருந்ததால், எங்களால் சுலபமாக சரி செய்ய முடிந்தது. முதலில் எல்லா விளக்குகளையும் அணைத்து விட்டு வேறு எங்கிருந்தும் வெளிச்சம் வருகின்றதா என்று பார்த்தோம். பின் அந்த அறையில் இருந்த அனைத்து பொருட்களையும் ஆய்வு செய்து பார்த்தோம். இறுதியாக அங்கு எந்த ஒரு கருவிகளும் இல்லை என்று முடிவு செய்து நாங்கள் எங்களுடைய இரகசியத் திட்டங்களைப் பேசிக் கலந்துரையாடினோம்.

திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் நேரம் வந்துவிட்டது. நானும் ஓர் ஆடவரும், இயந்திரங்கள் தயாரிப்பதில் திறமையுடன் இருந்ததால், என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க சில கருவிகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம். நல்ல வேளை அந்த அறையின் அலமாரியில் இந்தக் கருவிகளைச் செய்ய உதவும் பொருட்களைக் கண்டு பிடித்தோம். அது போக அந்த அறையில்

இருந்தவர்களின் கைப் பேசியில் இருந்த கருவிகளையும் பயன்படுத்தி எங்களுடைய கருவிகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம்.

அந்த அறைக்கு வந்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. பசியில் அனைவரும் துன்பப்பட, எங்களுக்கு எந்தச் சாப்பாடும் கிடைக்கவில்லை, எந்த விதமான அறிவிப்பும் வரவில்லை. எங்களுடைய கருவிகள் தயாராகி முடியும் நிலையில் இருந்தன. நானும் என்னுடன் வேலை பார்த்தவரும் இதைச் செய்ய, மற்றவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அவர்களே தயாரித்த சைகை மொழியைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தனர். இது மூலம், அவர்களால் அந்த அறைக்கு வெளியேயும் இரகசியமாகத் தொடர்பு கொள்ள முடியும். விரைவில் நாங்களும் எங்களுடைய கருவிகளைச் செய்து முடித்தோம்.

அந்தக் கட்டிடத்தில் மொத்தம் பத்து மாடிகள் இருந்தன. கடைசி மாடிக்குப் போக எங்களுக்கு அனுமதி இல்லாததால், ஒன்பது மாடிகளுக்குதான் எங்களால் போக முடியும். ஒவ்வொரு மாடியிலும் இரு பாதைகள் உண்டு. இப்படிப் பார்த்தால் ஒரு மாடிக்கு இருவர் போய் ஆய்வு செய்ய வேண்டியிருக்கும். அப்படிப் பார்த்தால், இருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் அறையிலேயே இருக்க வேண்டியிருக்கும். ஆகையால், அந்த இருவரில் ஒருவர் மேரி, மற்றும் இன்னொருவர் எங்களிடையே இருந்த மிக வயதானவர் என்று முடிவு செய்தோம்.

நாங்கள் தயாரித்த கருவிகளை ஆளுக்கு ஒன்று தந்தோம். அறையில் இருந்தவர்களுக்கு ஒரு திரைப் பட்டியைக் கொடுத்தோம். இந்தக் கருவிகளின் மூலம், அறையில் இருந்தவர்களால், வெளியே செல்பவர்களுடன் பேசவும் முடியும், அவர்கள் பார்ப்பதையும் பார்க்க முடியும். இப்படி ஏதேனும் முக்கியமானதை அவர்கள் பார்த்தால், அதனை இவர்கள் சேமித்து சேர்த்து வைத்து கொள்ள முடியும்.

எங்களுடைய திட்ட வேலை ஆரம்பித்தது. நான் எனக்கு நியமிக்கப்பட்ட மாடி, அதாவது ஐந்தாவது மாடிக்குச் சென்று ஒரு பாதைக்கு சென்றேன். என்னுடன் அதே மாடிக்கு வந்த பெண், லிலி, இன்னொரு பாதையில் சென்றார். நான் என் பாதை வழியில் இருந்த அனைத்து கதவுகளையும் திறக்கப் பார்த்தேன், ஒன்றுமே திறக்கவில்லை. எங்களுடைய சைகை மொழியின் மூலம், நான் லிலியிடம் என்ன நடந்தது என்று சொன்னேன். அவளும் அதனை அனுபவித்ததால், முதலாவது மாடியில் இருந்த அறையில் இருந்தவர்களிடம் அதனை என்னுடைய கருவியின் மூலம் சொன்னேன். உடனே எங்களை அந்த அறைக்கு வர சொன்னார்.

நானும் லிலியும் அந்த அறைக்கு வர, ஒன்பதாவது மாடிக்கு சென்றவர்களை தவிர மற்ற அனைவரும் அங்கு வந்திருந்ததை பார்த்தோம். அப்போதுதான், அவர்களும் நாங்கள் அனுபவித்ததைத்தான் அனுபவித்தனர் என்று உணர்ந்தோம்.

"ஒன்பதாவது மாடிக்குச் சென்றவர்களிடமிருந்து எங்களுக்குத் தொடர்பு கிடைக்க மறுக்கின்றது!" என்று அந்த அறையில் இருந்த பெரியவர் அறிவித்தார்.

சற்றே அனைவரும் அதிர்ந்து போனோம். அவர்களுக்கு என்ன ஆனதென்று தெரியாமல், அனைவரும் பதற ஆரம்பித்தோம். உடனே, இன்னும் இருவரை அங்குச் சென்று அவர்களை அழைத்து வர அந்தப் பெரியவர் கட்டளையிட்டார். யாரும் முன் வராததால், நானும் லிலியும் போக எண்ணினோம்.

ஒன்பதாவது மாடியை அடைந்தவுடனே நாங்கள் இரு பாதைகளில் ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்து சென்றோம். அந்த தாழ்வாரத்தில் மெதுவாக நடந்து செல்லும்போது திடீரென்று யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. உடனே ஒரு சுவரில் ஒட்டி மறைந்து கொண்ட நான், என்ன நடக்கின்றது என்று உற்றுக் கேட்டு பார்த்தேன். பல நிமிடங்கள் ஆயினும் இன்னும் யாரோ

வந்துகொண்டிருந்தது போல் இருந்தது. என்ன நடக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் அறையில் இருப்பவர்களுக்காவது தெரிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், என் காதில் மாட்டியிருந்த கருவியை எடுத்து நான் சுவருக்கு வெளியே சற்று நேரம் காட்டிவிட்டு மறுபடியும் காதில் மாட்டி அவர்கள் என்ன பார்த்தனர் என்று கேட்டேன்.

"எமா! அங்கிருந்து கீழே வா! சீக்கிரம் அங்கிருந்து ஓடு!" என்று அறையிலிருந்த அனைவரும் கத்த, என் சட்டையை யாரோ இழுக்கும் உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

என் உள்ளம் பயத்தில் தத்தளிக்க, என்னுடைய பெயரை யாரோ மெதுவாக கூப்பிட்டது கேட்டது. மெதுவாக எனக்கு பக்கத்தில் திரும்பி பார்த்தேன். என் கண் முன்னே தெரிந்த காட்சியைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைந்து போனேன். ஒன்பதாவது மாடிக்குச் சென்ற இருவரில் ஒருவனுடைய மேல் பாதி உடல் என் கண் முன்னே!

"எமா! அனைவரையும் கூட்டிக்கொண்டு இங்கிருந்து செல்" என்று அவன் சொல்ல இன்னொருவன் ஓடி வரும் சத்தம் கேட்டது. "சீக்கிரம் போ!"

நான் அறைக்கு வந்து அடைந்தவுடனே மேரி என்னை ஓடி வந்து அணைத்தாள். அனைவரும் நான் நலமாக இருந்தேனா என்று கேட்க, ஒன்பதாவது மாடியில் பார்த்ததே என் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்த அருவருப்பிலும் அதிர்ச்சியிலும் என்னையே அறியாமல் நான் அழ ஆரம்பித்தேன். என்னுடைய நிலையைப் புரிந்து கொண்ட அனைவரும் என்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டு இருந்தனர்.

"லிலியுடன் இருந்த தொடர்பு போய்விட்டது…" என்று அந்த அறையில் இருந்த பெரியவர் சொன்னார்.

அனைவரும் அமைதியானார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மக்கள் காணாமல் போகிறார்கள். அதற்கும் மேலாக, அனைத்து கதவுகளும் பூட்டி இருக்கின்றன. இதில் எங்களுடன் வந்த ஒருவரின் உடல் வெட்டிக் கிடந்திருக்கிறது. அப்படி என்ன திட்டம்தான் இந்த ஊர்த் தலைவர் வைத்திருக்கிறார் என்று ஒன்றும் புரியவில்லை. இப்படி இருந்தால் எப்படி தப்பித்து மக்களுக்கு இதனைப் பற்றித் தெரிவிப்பது என்பது தான் பெரிய கேள்வியாக இருந்தது.

"அப்படி என்னதான் அந்தக் கடைசி மாடியில் இருக்கின்றது? ஏன் நம்மை அங்குச் செல்ல விடாமல் தடுக்கின்றார்கள்? நாம் அங்குச் சென்று இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டாவிட்டால் நம்மில் நிறைய பேர் இன்னும் காணாமல் போய்க் கொண்டேதான் இருப்பர்." என்று ஓர் ஆடவர் கூறினார்.

அதில் நியாயம் இருப்பதை உணர்ந்து அனைவரும் உடனே மூவரை அங்கு அனுப்ப கலந்துரையாடினார்கள். ஆனால், என் மனதில் ஒரு விஷயம் உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. முதலாவதாக நம்முடைய அறையில் எந்த புகைப்பட கருவிகளும் இல்லை. அடுத்ததாக, எல்லா அறைகளும் பூட்டியிருக்கின்றன. இதற்கும் மேலாக, இந்த அறையின் பூட்டை உடைப்பது அவ்வளவு சுலபமாக இருந்தது. அது மட்டுமல்லாது குறிப்பாக நாங்கள் கடைசி மாடிக்கு போகக் கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது போன்ற அவர்களின் கவனக்குறைவான செயல்களை வைத்து பார்க்கும்போது, ஒரு வேளை அவர்கள், வேண்டுமென்றே எங்களை வெளியே வர வைத்தது போல் இருக்கின்றது. அதாவது, எங்களை அந்தக் கடைசி மாடிக்கு வரவழைக்கத்தான் இதுப்போன்று திட்டம் தீட்டியிருப்பார்களோ? அப்படியென்றால் முதலிலேயே ஏன்

அவர்கள் எங்களை அங்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை? ஏன் இங்கு அடைத்து வைத்திருக்க வேண்டும்? ஒரு வேளை நான் அங்கு சென்றால் என்னால் அதனைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்.

"சரி, இப்போது நம்மில் ஓர் ஐந்து பேர் போனால் போதும் தானே? யார் போகத் தயார்?" என்று அந்தப் பெரியவர் கேட்டார்.

நான் என் கையைத் தூக்கினேன். அனைவரும் என்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். பின் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இன்னும் நான்கு பேர் முன் வந்தனர். மற்றவர்களெல்லாம் வருகை அறையின் கதவை எப்படித் திறப்பது என்று கலந்துரையாட திட்டம் தீட்டினர். நாங்கள் ஐவரும் வெளி வர மற்றவர்கள் எங்களை ஊக்குவித்தும் உற்சாகப் படுத்திக் கொண்டும் இருந்தனர். ஆனால், மேரி பார்க்க மிகவும் கவலையுடனும் பயத்துடனும் இருந்ததால், அவளை சமாதானப் படுத்திவிட்டு நான் வெளியே வந்தேன்.

நாங்கள் கடைசி மாடியை வந்தடைந்தோம். அந்த மாடியில் மொத்தம் நான்கு கதவுகள் இருந்தன. எங்களுடைய துணிவைத் திரட்டிக்கொண்ட நாங்கள் முதலில் முதலாவது அறைக்குச் சென்றோம். கதவைத் திறந்தவுடனே யாரோ எதனையோ வெட்டும் சத்தம் கேட்டது. அது மட்டுமின்றி, ஒரு மோசமான இறைச்சி நாற்றம் அடித்தது. நாங்கள் அனைவரும் ஒரு சுவருக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு என்ன நடக்கிறது என்று சற்று பார்க்கும்போது அதிர்ச்சியில் நாங்கள் அனைவரும் உறைந்து போனோம். மூன்று இயந்திரங்கள் ஆளுக்கு ஓர் இறைச்சியை வெட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இது சாதாரண இறைச்சி மாதிரியே தெரியவில்லை. அப்போது தான் ஒன்றைப் பார்த்து நான் தெரிந்து கொண்டேன் அது என்ன மாதிரியான இறைச்சி என்று. அது என்னவென்றால், ஒரு மனித விரல்!

உடனே நாங்கள் அனைவரும் அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வந்தோம். ஒன்றுமே புரியாமல் நடுங்கிய நாங்கள் ஐவரும் எங்களுடைய கருவிகளின் மூலம் எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறையில் இருந்தவர்கள் முதலாவது அறையில் நடந்ததை ஒரு புகைப்படத்தின் மூலம் பதிவு செய்து கொண்டனரா என்று சரி பார்த்துவிட்டு, இரண்டாவது அறைக்குச் செல்ல எங்களுடைய மன நிலையை சரி செய்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது, யாரோ மெதுவாக வரும் சத்தம் கேட்டது.

"எங்கே இருக்கிறார்கள்? வலது பக்கமா இடது பக்கமா?" என்று யாரோ கிசுகிசுக்கும் சத்தம் கேட்டதும், நாங்கள் இங்கு இருப்பது கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டது என்று உணர்ந்தவாறு இரண்டாவது அறைக்குச் சென்று ஓர் இடத்தில் மறைந்து கொண்டோம்.

இந்த அறை எந்த விதமான வெளிச்சமும் இல்லாமலிருந்தது. இருப்பினும், இங்கு முன்னை விட இன்னும் மோசமான மாமிச நாற்றம் வந்தது. எங்களில் இருந்த ஒருவருக்கு குமட்டல் வந்து கொண்டே இருந்தது. அதை அடக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டு இருக்கையில், அந்த அறையின் விளக்கு இயக்கப்பட்டது. நாங்கள் அனைவரும் பயத்தில் எங்களுடைய கண்களை மூடியவாறு இருந்தோம். ஒரு குரல் கேட்டது.

"இப்போது எங்கு இருக்கிறார்கள்? மறைந்துவிட்டார்களா? சரி அவர்கள் வெளியே வந்தவுடன் என்னிடம் சொல்" என்று அவர் சொல்ல, நான் அந்த அறையின் புகைப்படக் கருவியைக் கண்டுபிடித்தேன். அது எங்களுக்கு எதிரில் இருந்தும் அது வேறு பக்கத்தை நோக்கி இருந்ததால் எங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. நல்ல வேளை இந்தக் கட்டடம் முழுவதும் பழைய வடிவமைப்பில் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் எங்களால் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கவே முடியாது. இவ்வாறு யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் நாம்

எதற்குப் பின்னால் இவ்வளவு நேரமாக மறைந்து கொண்டிருந்தோம் என்று கவனித்தபோதுதான் தெரிந்தது - அது ஒரு பெரிய மனித எலும்புக் குவியல்!

அருவருப்பில் வெளியே போக நாங்கள் அனைவரும் முடிவு செய்தோம். ஆனால், அவர்கள் கண்டுபிடிக்க வாய்ப்பு இருப்பதால், அந்த அறையின் புகைப்படக் கருவியை திசைதிருப்பி விட்டால், இந்தப் புகைப்படக் கருவிக்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர்களும் அவர்களுடைய கவனத்தை இந்த அறையில் செலுத்துவார்கள். அந்த நேரத்தில், மூன்றாவது அறைக்குச் செல்வதே எங்களுடைய திட்டமாக இருந்தது. உடனே நான் ஒரு எலும்பை வேறு வழியின்றி எடுத்து, என் வலது பக்கம் எறிந்துவிட்டு, சட்டென மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து மூன்றாவது அறைக்கு சென்றேன். உள்ளே நுழைந்தவாறு நாங்கள் சீக்கிரம் கதவை மூடி ஒரு பெருமூச்சு விட்டோம். அப்போதுதான் எங்களுடைய தவறை நாங்கள் உணர்ந்தோம். எங்களுக்குப் பின்னால் இருந்த இயந்திரங்கள் எங்களைப் பார்த்துவிட்டன!

அந்த அறையைவிட்டு நாங்கள் நழுவதற்கு முன்பு அந்த இயந்திரங்கள் எங்களைப் பிடித்துவிட்டன.

"அறை எண் 4. அந்த ஊசிகளுடன் சீக்கிரம் வாருங்கள்!" என்று அந்த இயந்திரம் சொன்னது.

அப்போதுதான் நான் அந்த அறையைப் பார்த்துப் புரிந்து கொண்டேன், அந்த அறையின் நோக்கத்தை. அந்த அறையில் ஒரு சில பெட்டிகள் தயார் செய்யப்பட்டும், அதற்குள் சாப்பாடும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பெட்டியை எங்கோ பார்த்தது போல் இருந்தது. அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன் அது என்ன பெட்டி என்று. இவ்வளவு நாட்களாக, எங்களுக்குக் கிடைத்த சாப்பாட்டுப் பங்கீடு இதில்தான்! அப்போதுதான் நான்

உணர்ந்தேன், இவ்வளவு நாட்களாக நாங்கள் எதனை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம் என்று!

அதனால்தான் எங்களை முதல் மாடியில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். ஏனென்றால், ஒரே தடவையில் எல்லா உடல் மாமிசத்தையும் சாப்பாடு போல் தயாரிக்க முடியாது. அதற்கு அதிக செயல் முறை நேரம் எடுக்கும். அது மட்டுமல்லாது, நேரத்திற்குள் மாற்றப்படாவிட்டால், சாப்பாடு நன்றாக இருக்காது. கெட்டும் போய்விடும். மேலும், இந்த உண்மை தெரியாமல் இருக்கும்போது தான் கூட்டமாக ஆர்ப்பாட்டம் செய்யாமல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மனிதர்கள் இந்த இடத்திற்கு வர முடியும். இதனைப் புரிந்து கொண்ட நான் எங்களுடைய சைகை மொழியின் மூலம் மற்றவர்களுக்குப் புரிய வைக்கப் பார்த்தேன். ஆனால் அவர்களுடைய முகபாவத்திலிருந்து நான் புரிந்து கொண்டேன், அவர்களுக்கும் அது புரிந்தது என்று. நாங்கள் எதுவும் செய்ய முயல்வதற்கு முன்னே இன்னும் சில இயந்திரங்கள் ஒரு பெட்டியுடன் உள்ளே வந்தன. அப்போது என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. எப்படி இயந்திரங்கள் செயல்படும் என்று நன்கு அறிந்திருந்த நான், என்னைப் பிடித்திருந்த இயந்திரத்தின் தலைக்குப் பின்னால் இருந்த கம்பி வலையை இழுத்தேன். அந்த இயந்திரம் அழிந்து போனது. நான் செய்ததைப் பார்த்த மற்றவர்களும் அதைச் செய்ய, நாங்கள் ஒரு வழியாக அந்த அறையை விட்டுத் தப்பித்தோம். மாடிப் படியை நோக்கி நாங்கள் அனைவரும் ஓட ஆரம்பிக்க எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் இயந்திரங்கள் எங்களை வந்து துரத்த ஆரம்பித்தன.

"கதவைத் திறந்துவிட்டீர்களா?" என்று மாடிப் படியில் இறங்கும் வழியில் என்னுடைய கருவியின் மூலம் மற்றவர்களிடம் கேட்டேன்.

"எல்லாமே தயாராக உள்ளது. ஒரு சில இயந்திரங்கள் எங்களைத் தாக்கப் பார்த்தன. ஆனால், எங்களுள் ஒருவனுக்கு, என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரிந்திருப்பதால் ஒரு வழியாக சமாளிக்க முடிந்தது." என்று சொல்ல நாங்கள் ஐவரும் பெருமூச்சு விட்டோம்.

ஒவ்வொரு மாடியையும் தாண்ட, எங்களைத் துரத்தும் இயந்திரங்களின் எண்ணிக்கை கூடிக் கொண்டே இருந்தது. திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் இருந்தவன் பிடிக்கப்பட்டான். "தொடர்ந்து ஓடுங்கள்! என்னைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள்!" என்று அவன் கூற எனக்கு முன்னாடி இருந்தவர்கள் நான் நிற்பதைத் தடுக்க, என்னுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு இன்னும் வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தனர்.

ஒரு வழியாக நாங்கள் முதல் மாடியை அடைந்து, மற்றவர்களும் எங்களுடன் சேர்ந்து ஏற்கனவே திறந்திருந்த கதவை நோக்கி ஓட ஆரம்பிக்கும்போது திடீரென அந்தக் கதவு மூடப்பட்டது, இன்னும் சில இயந்திரங்களால்!

"என்ன ஒரு அறிவு! என்ன ஒரு ஆர்வம்! என்ன ஒரு துணிவு! இது போன்ற ஒரு கூட்டத்தை நான் பார்த்ததேயில்லையே!" என்று எங்களுக்குப் பின்னால் ஒரு குரல் கேட்டது- ஆம்! அவர் வேறு யாருமில்லை. ஊர்த் தலைவர் தான் நின்று கொண்டிருந்தார்.

"நீங்கள் 15 பேரும் இங்கேயே இருந்தால், உங்களுடைய ஊருக்கு எவ்வளவு உதவியாக இருக்கலாம்? எண்ணிப் பாருங்கள்!" என்று கூற நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

பதினைந்து பேரா? நான்கு பேர்தான் இதுவரை பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றனர், என்று என்னைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். உண்மையை அறிந்த நான் அதிர்ச்சி அடைந்து போனேன்.

"மேரி எங்கே? அவள் ஒரு சின்னக் குழந்தை! அவளை தயவுசெய்து விட்டுவிடு!" என்று கத்தினேன்.

"அவளை விட்டால், அவள் எப்படியும் தொடர்ந்து வெறுக்கப்பட்டுதான் இருப்பாள். இன்னும் சொல்லப் போனால் உங்கள் அனைவரையும் விடுவதிலும் எந்தப் பயனும் இல்லை..." என்று கூறியவாறு அந்த இயந்திரங்களிடம் எங்களைப் பிடித்து செல்லும்படி கட்டளையிட்டார்.

அந்த நிமிடம் என்னால் எதைப் பற்றியும் யோசிக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது என்று புரியாமல் அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் சைகை காட்டிக் கொண்டே இருந்தோம். திடீரென, இரண்டாவது மாடியிலிருந்து அசைவு ஏற்படுவதைக் கண்ட நாங்கள் அங்குப் பார்த்தோம். அங்கு மேரி நின்று சைகை மொழி மூலம் எங்களிடம் ஒரு செய்தியைச் சொன்னாள். அவளுடைய திட்டத்தைப் புரிந்து கொண்ட நாங்கள், அவளுடைய திட்டமிட்ட செயலுக்காகக் காத்திருந்தோம்.

உடனே, மேரி அந்த இரண்டாவது மாடியிலிருந்து குதிக்க அனைத்து இயந்திரங்களின் கவனமும் அங்கு திரும்பியது. திடீரென அவள் ஓட ஆரம்பிக்க, ஒரு சில இயந்திரங்கள் அவளை நோக்கி ஓட, நாங்கள் எங்கள் பக்கத்தில் இருந்த இயந்திரங்களை அழித்துவிட்டு, மேரியுடன் சேர்ந்து, வருகையறையின் கதவைத் திறந்து அனைவரும் வெளியே வந்தோம். பாதுகாப்பாகத் தப்பித்துவிட்டோம்!

1 வாரத்திற்கு பின்:

"இந்த நிகழ்வினால், நகரத் தலைவரின் பட்டம் பறித்துவிடப்படுகிறது. இன்னும் அந்தக் கட்டடத்திற்குள் இருக்கும் இயந்திரங்களுக்கு மத்தியில் வேலை நடைபெறுகிறது. கூடிய சீக்கிரம் இன்னொரு தலைவர் தேர்தல் வரும். அனைவரும் அதனை எதிர்பாருங்கள். அது மட்டுமின்றி இன்று மாலை, பிரத்தியேக பேட்டி ஒன்று இருக்கின்றது, அண்மைய நிகழ்வில்

பிழைத்தவர்களுடன். அதனைப் பார்க்க மறந்துவிடாதீர்கள்!" அத்துடன், அன்றைய செய்தி முடிவடைந்தது.

சில நிமிடங்களில் என்னுடைய மற்றும் மேரியுடைய சாப்பாட்டு பங்கீடு, வீடு வந்து சேர்ந்தது.

"இந்த சாப்பாடு… அது கிடையாது தானே?" என்று மேரி கேட்க நான் அவளுக்கு அதனைப் பற்றி தெளிவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

"அதுமட்டுமல்லாமல், நாம் ஏற்கனவே இதைப் பற்றிக் கண்டுபிடித்துவிட்டதால், அதை மறுபடியும் பங்கிட நிச்சயம் தயங்குவார்கள். சரி அதை விடு. உன் புது வீட்டில் வாழ்வது எப்படி இருக்கின்றது?"

"மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றது." என்று மேரி மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாள்.

***

" உங்களுக்கு சொல்வதில் பிரச்சனை எதுவும் இல்லையென்றால்…" என்று ஒரு இயந்திர பத்திரிக்கையாளர் ஆரம்பித்தது. "அந்தப் பத்தாவது மாடியில் என்னென்ன இருந்தன என்று சொல்ல முடியுமா, எமா?"

"தாராளமாக!" என்று தைரியத்துடன், நடந்ததை எடுத்துச் சொன்னேன்.

"என்னதான் பயங்கரமான சம்பவமாக இருந்தாலும், நிச்சயம் அதன் மூலம் நாங்கள் எப்படி தைரியமாக இருக்க வேண்டும் என்று தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது." என்று சொல்லி முடித்தேன்.

"ம்ம்ம்... கேட்கவே நிச்சயம் பயங்கரமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனால், அந்த நான்காவது கதவிற்குள் என்ன இருந்தது? அதைப் பற்றி நீங்கள் எதுவும் சொல்லவேயில்லையே?" என்று அது கேட்டது.

அந்த கேள்வியைக் கேட்டவுடன் நான் திரு திரு என விழித்தேன். அதைப் பற்றி நான் அன்று வரை யோசித்துப் பார்க்கவேயில்லை. என்னுடன் வந்த மற்றவர்களைப் பார்க்க, அவர்களும் என்னை அப்படியே பார்த்தனர். பதில் தெரியாமல் விழிக்க, என்னிடம் இருந்தது ஒரே ஒரு கேள்விதான். அந்தக் கதவிற்குப் பின்னால் என்னதான் இருந்தது?

எழுதியவர்: **ஃபரீஹா பரீஜ் முகமது, உயர்நிலை 4 (ஆண்டு 2020)**

******** முற்றும் *******